

Charita jako výzva

P. Milan Romportl
kaplan pro Charitu

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
7-8/2022 / ročník XXXII / 29 Kč

9 Synodální proces v naší diecézi
18 Světový den prarodičů a seniorů

17 Celostátní setkání mládeže 2022
26 Salesiáni Dona Bosca

VIA

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

+ v Arcibiskupském kněžském
semináři v Olomouci

Vede

P. Martin Rumíšek

1.- 5. SRPNA 2022

PRO SVOBODNÉ MUŽE, KTEŘÍ ROZLIŠUJÍ SVÉ POVOLÁNÍ
(17-40 LET)

Srdečně vás zvou bohoslovci

www.knezskyseminar.cz/nase-akce/vir-via/

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Vnímám velkou důvěru
P. Milan Romportl
- 9 **Synodální proces**
Synodální proces
v královéhradecké diecézi
- 17 **události v diecézi**
Celostátní setkání mládeže
v Hradci Králové 2022
- 18 **život církve**
Pustit světlo do života
Světový den prarodičů
a seniorů
- 22 **pastorace**
„Láska je shovívavá (trpělivá)“
Animátorský kurz pro mládež
Pouť seniorů do Chodska
Dezinformace a jak jim čelit
- 26 **seriál**
Řeholní řády a kongregace
v královéhradecké diecézi:
Salesiáni Dona Bosca
- 30 **papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Milí přátelé, bratři a sestry v Kristu,

nedávno jsme prožili Svatodušní svátky, Slavnost Nejsvětější Trojice a oslavili jsme i tajemství eucharistie, svátostnou přítomnost Ježíše pod způsoby chleba a vína proměněné v Tělo a Krev Ježíše Krista. Jsou to tajemství naší křesťanské víry a jsou i nosným pilířem poselství evangelia. Všechna tři tajemství těchto svátků mají vztah k našemu životu a pomáhají nám ho prožívat v duchu radosti, pokoje a nadějných perspektiv.

Radujme se z toho, že máme pro nejobyčejnější situace pozemské pouti tak velké a požehnané pravdy, které dodávají našemu křesťanství lesk věčných Božích úradků, v nichž můžeme zachytit skutečnost Boží lásky v plné síle. Přeji Vám prožívání těchto tajemství v duchu vděčnosti, pokory a pevné víry.

Myslíme stále na bolestné události nesmyslných bojů a vojenských konfliktů na Ukrajině. Tak jako každá nespravedlivá válka, tak i toto vojenské soupeření není jen vyjádřením politických nesouladů, ale promlouvají o nezřízeném sobectví těch, kteří ve svém životě sledují cíle svého egoismu a mocenských choutek. Nezapomínejme na to, že každá válka je vyjádřením toho, jak jednotliví lidé prožívají tajemství svého života a vztahu k dobru a zlu. Když převažuje v lidském srdci sobecký zájem, je to už válka v malém, která se může rozrůst ve velké konflikty. Modleme se za oběti těchto pošetilých a bratrovražedných bojů a prosme i Pána Boha, aby svým milosrdenstvím zasáhl do lidských srdcí tak, aby se v nich víc ozývala pravda a láska než lež a nenávisť.

Přeji Vám požehnané dny začínajícího léta, žehnám Vám a o modlitbu prosím.

Váš biskup

+Josef)

Vnímám velkou důvěru

V letošním roce slaví Diecézní charita Hradec Králové, a s ní i všechny oblastní i farní charity, 30 let od založení. Výročí si zaměstnanci a přátelé charity připomněli 3. června v poutním areálu v Koclířově u Svitav. Jedním z hostů tam byl **P. Milan Romportl**, kterého jsme se zeptali nejen na jeho spolupráci s Charitou.

” Co podstatného byste tak o sobě na začátek řekl?

Pocházím z Dolního Újezdu u Litomyšle, narodil jsem v roce 1969 v Litomyšli. Vyrostl jsem se dvěma sourozenci. Doma jsme v Boha věřili, ale nebyli jsme praktikujícími křesťany. Živou víru jsme neprožívali, jen maminka se modlívala, tatínek ne. Sourozenci chodili na náboženství a do kostela. Já už však jako pozdější dítě ne. Po základní škole jsem vystudoval gymnázium v Litomyšli a následně jsem začal studovat vysokou školu ČVÚT v Praze, kterou jsem však po prvním semestru opustil. V té době jsem byl totiž člověkem, který se vyhýbal těžkostem, uhýbal jsem před nároky a volil vždy snadnější cestu. Do toho jsem byl i velkým trémistou, takže jsem si řekl, že mi není zapotřebí se stresovat nějakými zkouškami. Raději jsem nastoupil tehdy ještě na dvouletou základní vojenskou službu, kde mě po roce zastihla Sametová revoluce.

” Než jste se rozhodnul jít do kněžského semináře, nasbíral jste nějaké pracovní zkušenosti?

Po vojně jsem nastoupil k Českým radio-komunikacím Praha. A tak jsem mimo jiné lezl i na vrcholcích radiokomunikačních stožárů v Pohodlí u Litomyšle, kde jsem umísťoval antény pro rozhlasové vysílání. V roce 1994 jsem přešel k Celní správě a jako celník jsem pracoval ve Svitavách a v Litomyšli až do mého nástupu v roce 2002 do Teologického konviktu v Olomouci a následně do kněžského semináře v Praze.

” Vy jste ale do kostela nechodil, náboženství jste neabsolvoval, víra v rodině neživá. Tak jak jste se dostal k rozhodnutí, že budete sloužit Bohu a lidem svým kněžstvím?

Poznání Pána Boha přišlo v mých 23 letech, kdy jsem prožil velké obrácení po příliš časně smrti mého tatínka. Začal jsem si tehdy klást otázky po smyslu života a najednou jsem pochopil, že není vše tak, jak jsem si dosud myslel. Přišly i zdravotní problémy a skrze to vše si mě Bůh přitáhnul k sobě. A díky pozvání do společenství mladých v Dolním Újezdu jsem ho začal objevovat více a více. Moje víra se začala probouzet a stala se vírou živou.

” Je pro mě velkým obdarováním skutečnost, že moje práce má smysl, že přináší radost, že mohu navazovat nová přátelství, mohu povzbudit, nemocným i jejich rodinám přináším útěchu.

” Máte z vašeho mládí nějaký zážitek spojený s vírou, který se vám, jak se říká, vryl pod kůži?

Ano, týká se počátku mé konverze. Stalo se to během mé vojenské služby. Měnil

jsem si před jedním vojenským cvičením jehličkové maskáče. Sáhnul jsem do zadní kapsy a našel jsem tam řetízek a na něm dvě medailky s Pannou Marií. Tenkrát jsem jednu dal kolegovi a druhou jsem si s tím řetízkiem připnul na krk. A po zbytek vojny jsem medailku nosil. Jsem přesvědčený, že mi Panna Maria vyprosila mé obrácení se k Pánu Bohu. Díky ní jsem později poznával Ježíše, ať už to bylo na poutních místech či ve večeradlech. Vnímám také, jak ustupuje do pozadí a jak mi ukazuje na Ježíše.

” Proč jste se rozhodnul jít cestou kněžství, když jste před tím nebyl ani praktikujícím křesťanem?

Nikdy v mládí jsem na kněžství nepomýšlel. A ani po té mé konverzi. Chtěl jsem založit rodinu. Na gymnázium i po vojně jsem známost měl. Po mé konverzi jsem si přál najít věřící děvče. Jenže skutečnost byla taková, že jsem se stále nějak míjel s děvčaty, o které bych stál. Už jsem z toho byl trochu bezradný, jak naložit se svým životem. Bylo mi 28 let, proto jsem se hodně modlil a prosil Pána, aby mi ukázal cestu. V té době jsem se zúčastnil modlitebního setkání, kde jsem zažil intenzivní vylití Ducha Svatého, přičemž jsem tak silně zakusil, jak mě Bůh miluje, až jsem plakal. Uvědomil jsem si najednou, že pokud bych měl známost, odvádělo by mě to od Boha. A následovaly další drobné střípky, které skládaly tu moji kněžskou mozaiku. Každý den jsem byl na mši svaté, moc rád jsem se modlil.

⚡ Sportovní potápění nabíjí P. Milana novou energií

⚡ Žehnání nového vozu pro Charitu

77 Nastoupil jste tedy na kněžská studia, předtím ještě do olomouckého Teologického konviktů ve 33 letech. Jak vám „lezlo“ učení do hlavy?

Zpočátku to jednoduché nebylo, přece jen jsem se za ta léta odvykl učít. Ale po počátečních obtížích mi nakonec hlava „naskočila“ a studii jsem prošel bez problémů.

77 Bylo to výhodou, že jste šel do kněžského semináře již jako starší, ne po střední škole? Výhodou mám na mysli jistotu povolání.

Ve chvíli, kdy jsem svoji životní cestu rozlišil, získal jsem i jistotu v mé cestě za kněžstvím. V semináři se mi pak vybavil jeden můj zážitek z dětství. Tenkrát jsem si hrál u sochy sv. Jana Nepomuckého u domu, kde jsem vyrůstal. V jedné chvíli jsem ve svém srdci vnímal jasnou myšlenku, že se stanu knězem. V té době jsem byl malým klukem, který nechodil do kostela, ani doma nepraktikoval víru. Na tento zážitek z raného dětství jsem dávno zapomněl, ale Pán Bůh mi ho připomněl při mé kněžské formaci v semináři.

77 Přeskočíme nyní první roky vašeho kněžského života po vysvěcení, abychom se dostali k vaší práci v rámci farních charit, kde se věnujete jak zaměstnancům, tak i klientům, o které se charity starají.

Charita se přede mě postavila jako výzva a já jsem se v té službě pro ni našel. Záhy po mém nástupu na moje první samostatné místo do Borové u Poličky, odcházel ze sousední farnosti Sádek P. Stanislav Tomšíček. Byl to on, kdo se začal poličské charitě více věnovat. Tehdejší ředitelce charity v Poličce a její zástupkyni se součinnost kněze s charitou velmi zamlouvala a tak ji podporovaly a hledaly témata, na kterých by se dalo stavět. Než P. Tomšíček odešel na své další působiště, řekl mi o velkém potenciálu spolupráce s charitou a přál si, aby se ve společném díle neustalo. Převzal jsem tuto službu a navázal na jeho dílo, a začal jsem s poličskou charitou spolupracovat. Později se ukázaly další možnosti jak a v čem spolupráci ještě prohloubit.

77 Co je tedy vaší službou v charitě?

Dříve jsem jezdil do AC dílen, které se starají o osoby se zdravotním či mentálním postižením. Zval jsem a stále zvu klienty a pracovníky charity ke mně na faru v Borové na připravený program, později jsem jim obšírněji vyprávěl třeba i své zážitky z poutí. Během času vzešla ale potřeba, jak ukotvit tuto moji službu formálně. Přece jen jsem kněz z Borové a jezdil jsem do charity, která byla v jiné obsazené farnosti... A tak na návrh našeho okrskového vikáře Josefa Matrase, a po schválení diecézním biskupem, jsem se stal kaplanem pro Charitu. A tímto

krokem jsem začal spolupracovat s charitou ještě intenzivněji. Nezůstalo dlouho jen u té poličské, ale brzy se přidala i charita dolnoújezdská a litomyšlská. Byl jsem tedy prvním průkopníkem jako vikariátní kaplan pro charitu. Po té, co jsem navázal spolupráci s litomyšlskou charitou, měl jsem už od pana biskupa dekret, začínal jsem v Litomyšli jako někdo, kdo je pověřený.

77 Předpokládám, že třeba vedete pro zaměstnance charity i duchovní obnovy.

Ano, v Roce milosrdenství se u mě v Borové na faře protočila celá poličská charita. Ono to nevěšlo ani tak ode mě, ale byla to záležitost celodiecézní, kdy vzešla myšlenka, aby všichni zaměstnanci charit měli možnost zúčastnit se nějaké duchovní obnovy. Obnovy v Borové měly takový úspěch, že je od té doby konáme každoročně. Když se po čase vrátil do vikariátu – do Svojanova – P. Tomšíček, střídali jsme se v pořádání obnov ještě i s poličským knězem. Moje spolupráce s charitou se natolik prohloubila, že se v současné době zúčastňuji porad správního střediska i porad vedení. Tak více vidím do jejich starostí a mám tak možnost jim pomáhat především v těch starostech mezilidských. Snad mohu říci, že vnímám od pracovníků charit velkou důvěru. Dále mohu uvést, že se účastním dalších charitních aktivit, team buildingů, výletů. Přijíždím do Litomyšle, kde se

☛ Odvaha charitnímu kaplanovi nechybí

☛ P. Milan Romportl je vždy připraven sloužit dobré věci

setkávám se seniory, kteří jsou v pečovatelské službě atd. atd.

☛ Vnímáte tedy intenzivní potřebu diecézních charitních zařízení spolupracovat s konkrétním knězem, který jim dá zažít, že je otevřený naslouchat a pomáhat?

Ano. Právě z Litomyšle, ze střediska sance rodiny, mi zavolal v době pandemie vedoucí, jestli bych nepřijel, že jim to už „leze i ušima“ a že by si se mnou rádi popovídali. Při mé návštěvě pak otevřeli problémy, kterými momentálně žili a začali jsme hledat řešení. I pro mě to bylo tehdy velmi povzbudivé setkání.

☛ V oblastních i farních charitách pracuje mnoho zaměstnanců, kteří třeba nemají vůbec žádný vztah k církvi, nezažili žádnou osobní zkušenost s Bohem. Jak tito lidé na vás reagují?

To, že se mohu setkávat s těmito lidmi, mě velmi těší. Pán Bůh mě obdaril určitou přirozeností projevu, díky němuž mi nedělá zásadní problém se k těmto lidem duchovně přiblížit a komunikovat s nimi. Lidí v charitách, kteří se nemodlí, nechodí do kostela, je opravdu mnoho. Tady mi pomáhá moje určitá normálnost a jistě i moje životní zkušenosti, které jsem nasbíral před vstupem do kněžského semináře. Měl jsem kus pracovního života již odžitého, kdy jsem také narážel na

svoji netrpělivost, na svoje limity a další lidské nedokonalosti. Mám tedy při rozhovorech s lidmi na co navázat, opřít se o obyčejné lidské prohry i výhry. Vnímám, že toto lidé berou, že mi dovolí se k nim přiblížit více, stát se pro ně bližším člověkem.

☛ Poznání Pána Boha přišlo v mých 23 letech, kdy jsem prožil velké obrácení po příliš časně smrti mého tatínka.

☛ Jakým způsobem se setkáváte s klienty charit?

Třeba tak, že pro ně sloužím mši svatou a po ní se s nimi setkám a povídáme si. Zaměstnanci přivezou třeba imobilní klienty, zůstávají tam s nimi a povídáme si tak všichni. Je fajn, že v homilii mám možnost ke všem promluvit. Často se naše setkání, ať již je to v kterékoliv charitě, vyvinou zcela jinak, než na jaká témata jsme byli na začátku nastaveni. Třeba u mne na faře v Borové jsme se sešli nad tématem Adventu. Bylo zajímavé, že jsme se k tomu tématu vůbec nedostali. Zrovna to byla skupina s psychickými poruchami. Najednou stáli před knězem a začali se zcela přirozeně ptát na Boha, na víru, na církev. V té chvíli bylo nejdůležitější reagovat na

to, co je zajímavé, co mají v sobě nevyřešené, kde mají otazníky. Zároveň ale začali otázky klást i pracovníci charitní služby, kteří do kostela nechodili, ale měli v té chvíli možnost se ptát. Vnímám, že jsou zaměstnanci vděční, že s nimi něco společného prožívám, že s nimi jdu třeba na výlet, že s nimi zažiji team building. Toto jsou přesně ty chvíle, kdy jsou lidé otevření a začnou se svěřovat se svými radostmi i starostmi, ptají se po radě.

☛ Definujte, proč je tedy služba kaplana pro charitu důležitá.

Generální vikář Jan Paseka říká, Charita je obrovským potenciálem, protože vyrůstá z křesťanských základů, je zřízena církví. A to je velká pravda. Je totiž nutné se vrátit k podstatě. Že práce charit vychází z křesťanské podstaty, to jsme věděli všichni. Ale to bylo asi tak všechno. Důsledkem toho bylo, že se zaměstnanci charit cítili jaksi opomenuti ze strany církve. A právě ta potřeba lidí v charitách být osloveni duchovními, aby vnímali, že jsou součástí církve, která na ně nezapomíná, to je velmi důležitá věc.

☛ Myslíte, vzhledem k vaší práci se zaměstnanci, že jsou oni pak schopni sami zprostředkovat duchovní pohovor či jakousi duchovní blízkost?

Ano, a souvisí to s mojí další službou, která patří do hospicové péče,

(Knižní tipy

Karmelitánské knihupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

František Kolouch

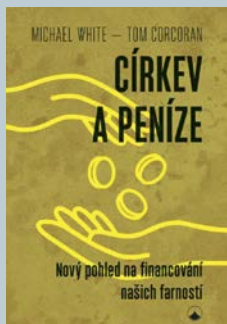
Nejvyšší obět

První podrobný životopis posledního lidického kněze Josefa Štemberky. Opírá se přitom o archivní materiály i svědectví pamětníků a snaží se vyvrátit některé zažitě představy i lidové legendy o jeho životě. Je to zároveň první kniha, která mapuje historii Lidic od roku 1909. *Váz., 496 s., 549 Kč*

Michael White, Tom Corcoran

Církev a peníze

Proč se peníze a majetek staví do protikladu k pravému poslání církve? A proč si tohle myslí nejen kritici církve, ale i někteří katolíci? Tato knížka nás zve k tomu, abychom o penězích v církvi uvažovali jinak. Mohou se stát pokušením, ale mnohem víc i nástrojem pro konání dobra. *Brož., 232 s., 369 Kč*

konkrétně k Domácímu hospici sv. Michaela v Poličce. Jsem tedy i hospicovým kaplanem a patřím do týmu této služby. A toto jsou ty momenty, kdy mám možnost přijet do rodiny jako běžný člen hospicového týmu, který má na starost duchovní potřeby člověka, jako je prostě povídání si o těžkostech situace apod. Pokud okolnosti dovolí, zareaguji jako duchovní a nabídnu službu katolického kněze. Nejednou se mi stalo, že jsem přivedl člověka třeba i k životní zpovědi. To mne velmi povzbuzuje, a domnívám se, že i celý tým.

77 Nemáte té práce už nějak moc?

Původně nebyla zamýšlena služba hospicového kaplana takto „na plný úvazek“. Duchovní potřeba v rámci hospicové péče měla být řízena koordinátorem duchovní péče, kterému zaměstnanci hospice podle potřeby zavolají, aby on na daném místě službu místního kněze zprostředkoval. Jenže brzy jsme zjistili, že takto to fungovat nemůže. Většina pacientů hospice jsou nevěřící lidé, a když se jich zaměstnanci zeptali, jestli nechtějí zajistit kněze, byla jejich první odpověď NE. Proto přišel nápad, aby se kněz, tedy já, stal přímo součástí týmu, který do rodiny za těžce nemocným přijíždí s ostatními a má na starosti to povídání s člověkem, případně i duchovní záležitosti. Ještě se mi nestalo, abych byl odmítnut. Naopak, nejednou se člověk otevře, zavzpomíná, že třeba v mládí do kostela chodil, třeba i ministroval. A cesta ke svátostem je otevřena. Často opět i díky mým životním zkušenostem, které jsem zmínil již výše, přestože jsem během hovoru už prozradil svoji identitu. Jsou dokonce rádi, i za to, že se za ně mohou pomodlit. To jsou pak úžasné věci, které se dějí.

77 Dá se říci, že Charita jako instituce vytváří dnes výrazným podílem image církvi?

Určitě. Už jen to, že nevěřící lidé, kteří využívají služeb charit, po setkání s knězem prohlásí, že je úplně normální, že neklečí jen v kostele a nechodí neustále v klerikách. To, že zaměstnanci jsou

schopni nabídnout službu kněze, nebo se i dokonce s klienty pomodlit. Nebo zcela určitě i ta skutečnost, že lidé pracující v charitách jsou srdcaři, že je to pro ně povolání, a ač třeba sami nevěřící, v srdci Boha mají a předávají pacientům lásku, která se jinak předat nedá, včetně trpělivosti, pozornosti, zájmu a skutečnosti, že jsou tady pro pacienty a klienty. Neustále mě udivuje profesionalita a lidskost, kterou mohu pokaždé sledovat při výjezdu s hospicovým týmem. Domnívám se, že samotné prostředí charity, tak jak je ukotvena i vědomí toho, že patří do církve, pomáhá společnosti upravovat image církve.

77 Máte nějakou vizi, kterou byste chtěl v charitní práci přivést do praxe?

Snažím se reagovat na výzvy, které od jednotlivých charit přichází. Každé charitní středisko je jiné. Původně jsem si myslel, že půjde všude implementovat to, co se děje v poličské charitě, na co jsem zvyklý. To je však omyl. Každá z charit je úplně jiná. To, co vnímám jako nejdůležitější, je pozorně vnímat zaměstnance charit, pomáhat jim na lidské rovině, ale také v otevřenosti vůči církvi, protože předsudky směrem k náboženství, Bohu, jsou v dnešní společnosti opravdu veliké. Když si mně Pán Bůh tedy použije jako nástroj k větší otevřenosti lidí k Božím věcem, tak to budu velmi rád.

77 Co práce v charitním díle přináší konkrétně vám?

Především radost. Našel jsem se. Pán Bůh mě používá takového, jaký jsem, se všemi mými nedokonalostmi, ale i s dary, které neustále u sebe objevuji. Je pro mě velkým obdarováním skutečnost, že moje práce má smysl, že přináší radost, že mohu navazovat nová přátelství, mohu povzbudit, nemocným i jejich rodinám přináším útěchu. Jako kněz, co bych si mohl více přát? Vždyť sloužím lidem, některým zprostředkuji svátost nemocných třeba i po více jak 50 letech. Cítím naplnění, i to, že mne Pán Bůh stále vede a otevírá nové cesty.

Pavel J. Sršeň

Synodální proces v královéhradecké diecézi

Svědectví a zkušenosti

Je tu nějaká neviditelná bariéra

Když mne, jako obyčejného laika, Prokop Brož oslovil, zda bych se nezapojila do synodálního procesu, netušila jsem, do čeho jdu. Jak se později ukázalo, jedná se opravdu o proces nebo o jakousi společnou cestu. A jak víme, cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Bylo pro mne naprosto nové oslovovat známé i cizí lidi. Ne vždy jsem se setkala s kladnou nebo vůbec nějakou odezvou. Jindy se zase spolupráce povedla tam, kde bych ji nečekala.

Pokud se již někdo odhodlal zapojit, mnohdy mne mile překvapilo, že si osobně položil otázku, co já mohu pro toto dílo udělat. Začal brát církev ne jako instituci, ale jako společenství, ke kterému patří. Zamyslel se a přišel s nápadem, s jehož realizací byl sám schopen nebo ochoten pomoci.

Při setkání v menších skupinkách byla cítit radost ze setkávání. Možná obzvláště po nucené covidové izolaci. Hlavně mezi

mladými, bylo cítit, že ačkoliv se jim zprvu do ničeho nechtělo, měli nakonec radost z toho, že mohou spolu sdílet své názory, radosti a problémy.

Z výpovědí lidí nepraktikujících i věřících zazníval smutek z uzavřenosti církve. Tak jako je uzavřena většina kostelních dveří. Je tu nějaká neviditelná bariéra i před naším živým církevním společenstvím.

Myslím, že je dobře, zamyslet se, nechat promlouvat Ducha Svatého různými ústy a naslouchat mu. Mám opravdu radost z prvních praktických výstupů synody. V naší farnosti se po letech pořádá noc kostelů. Je krásné vidět nadšení farníků při vymýšlení aktivit k této příležitosti. Beru to jako první krůček, jako pootevření zamčených kostelních dveří. Máme za sebou jednu část synodálního procesu. A jsem zvědavá, kam nás tato cesta Páně dovede.

Pavla Kratochvílová, koordinátor pro vikariáty Havlíčkův Brod a Humpolec

Jako kdyby jenom čekali, až se škrtne sirkou

Když se na mě v říjnu loňského roku P. Prokop Brož obrátil s prosbou stát se členem diecézního synodálního týmu, vůbec jsem netušila, o co jde, a nechala si čas na rozmyšlenou. Nakonec jsem přijala s myšlenkou, že „...kdo ví, třeba mě to někam posune...“.

Po přečtení základních materiálů jsem nebyla o moc moudřejší, po první online schůzce také ne, natož abych věděla (a nejen já), co bude naším úkolem. Už samotný termín „Synoda o synodalitě“ mi zněl hodně cize, ale pořád jsem myslela na to, že se jedná o společnou cestu Božího lidu. Pak to bylo jednodušší.

Moje zkušenosti, a pravděpodobně i mnohých dalších, byly různé. Jsou farnosti, kde se už předtím lidé scházeli, ať už formálně (biblické hodiny, modlitby) či méně formálně (posezení po mši sv.), stačilo jakoby naroubovat myšlenku synody na

Jak se tvořil synodální tým v naší diecézi

Bylo to koncem května 2021, kdy mě kontaktoval generální sekretář ČBK Stanislav Příbyl s otázkou: „*Nešel bys do toho se mnou?*“ Měl na mysli blížící se biskupskou synodu o synodalitě. Bylo jasné, že bude třeba sestavit tým, který by byl schopen se zodpovědně práce ujmout. Nakonec se nás sešlo sedm, společně jsme vymysleli základní strukturu práce v diecézích i na národní úrovni. Mezitím mě otec biskup Jan Vokál požádal, jestli bych nemohl coby diecézní koordinátor rozběhnout synodu v naší diecézi. Bylo mi jasné, že základem bude dobrý tým. A tak – na přelomu srpna a září – jsem vzal tužku a papír a začal psát jména. Na nic jsem nečekal a začal obvolávat vytipované osoby. Tak vznikl diecézní synodální tým, který nesl tíhu dne i horko, jak

se říká. Jsem jim všem velmi vděčný za to, že do toho šli! Od začátku bylo důležité, že otec biskup Jan diecézní fázi synody přál.

Zahájení synodálního procesu v diecézi bylo celosvětově naplánované na neděli 17. října 2021. Připravili jsme pro nedělní odpoledne krátký úvodní program a mši svatou, které předsedal biskup Jan. Hned další den jsme v našem diecézním týmu rozhodli, že se každý z týmu ujme jednoho nebo dvou vikariátů. Bylo třeba hodně lidí kontaktovat, motivovat a zpětně se ptát, jestli a jak se věci daly do pohybu. Do konce října jsme tak získali jména farních koordinátorů z farností a dalších společenství.

⊞ Zahájení synodálního procesu v diecézi bylo slavnostní chvílí

⊞ Bohu je třeba děkovat neustále, i za průběh synody v diecézi

stávající podnož. V takovýchto farnostech většinou kněz dobře vychází s farníky. Tam, kde to moc nefunguje, byla cesta dvojitá. Buď se to podařilo, nebo ne.

Z jedné takové farnosti jsem měla velkou radost – synoda dokázala probudit zájem a touhu po společném sdílení, stačilo jen najít správného člověka, a najednou jak mávnutím proutku se zrodilo víc skupinek, jako kdyby jenom čekali, až se škrtnou sirkou a oheň vzplane.

Bohužel, a pro mě to bylo velké rozčarování a zklamání, byly i farnosti, kde zájem kněze byl minimální až záporný. Jak např. vstoupit do farnosti, kterou neznáte, ale časem zjišťujete, že tam

dlouhodobě nefunguje komunikace, panuje nepochopení ze strany kněze? Na jedné straně člověk, který mě sám kontaktuje s nadšením, které bych měla předávat spíše já, se slovy „...synoda je přesně to, co církev potřebuje...“, přičemž se o panu faráři vyjadřuje vždy korektně a taktně, na straně druhé kněz, který v něm vidí (asi) ohrožení a není ochoten k jakékoliv diskusi.

Při zpětném ohlédnutí bych asi některé věci dělala jinak, ale často, když člověk někam putuje, má cíl, ale cesta je všelijaká. Podobně i my jsem nějak vyšli, o něco se snažili, cestou jsme se mnohé naučili, někoho objevili, možná i něco ztratili. Ale zdaleka nejsme u cíle a proto bych Vás

všechny chtěla povzbudit, abyste v tom, co jste začali, pokračovali dál. A pokud to někde nevyšlo, nebuďte smutní a zkuste to znovu. Však ono to půjde!

Jitka Vitvarová, koordinátor pro vikariáty Jičín a Jilemnice

Vzniklo 13 skupinek s více než 100 účastníky

V naší farnosti jsme uvítali výzvu zapojit se do Synody 2021–2023, což dokazovala skutečnost, že se hned na počátku přihlásil dostatečný počet dobrovolníků, kteří přislíbili svoji aktivitu jako možní moderátoři. Po tři adventní neděle jsme po mši sv. při farních ohláškách předávali

O první listopadové neděli se konalo v Novém Adalbertinu setkání farních koordinátorů. Byl tam čas si vysvětlit celý proces, naučili jsme se pracovat metodou synodální skupiny. To samé jsme ještě zopakovali on-line pro ty, kdo nemohli přijet na prezenční setkání. Lidé si tak mohli ve farnostech udělat představu, jak vše bude probíhat, navíc s posunutým harmonogramem jsme mohli ve farnostech pracovat nikoliv, jak bylo původně plánováno, do konce ledna, ale až do půlky března 2022.

Jedna věc zůstávala nevyřešena: jak budou vypadat výstupy ze synodálních skupin? Opakovaně jsme komunikovali s Generálním sekretariátem biskupské synody, ale nic nepřicházelo. Nakonec jsme museli na národní úrovni základní formulář připravit. Ten jsme nejprve prošli s okrskovými vikáři na lednovém setkání v Pardubicích. Na základě jejich

poznámek byl původní formulář upraven a poslán farním koordinátorům. Až do 15. března zasílali moderátoři skupin své výstupy. Nakonec se jich v naší diecézi sešlo 335.

Ke zpracování výstupů jsme zvolili metodu kvalitativního výzkumu. Ve vybraném vzorku výstupů jsme vytvořili mentální mapu základních 34 témat (kódů), která byla roztríděna do 10 kategorií. V diecézním týmu jsme se naučili v jednom dlouhém on-line setkání výstupy zpracovávat. Času na vše bylo málo, termíny stále pářily. Z osmi vikariátních koordinátorů se stali vikariátní zpravodajové. Museli přečíst všechny výstupy z vikariátu a připravit souhrnnou zprávu. V neděli 3. 4. 2022 jsme se setkali v budově biskupství a celé odpoledne naslouchali zprávám z vikariátů. Následně jsme se rozdělili do dvou skupinek: jedna měla sepsat souhrnnou zprávu, tzv. diecézní synodální syntézu. Druhá měla ve výstupech sledovat pastorační podněty a sepsat

Život v diecézi leží na srdci všem

Biskup poděkoval za zdárný průběh synodálního procesu

informace, co to synoda je, pro koho je určena, jaká jsou témata a k nim příslušné otázky, kolik setkání bude potřeba a jak mají setkání probíhat. Od začátku bylo zřejmé, že se do pracovních skupin zapojí ti, kteří jsou ve farnosti aktivní, ale našim hlavním cílem bylo zapojit váhající, ostýchavé a hledající, abychom naplnili to, co říká papež František: „Je třeba vyjít ze zákristií a budovat polní nemocnice“. Možnost zapojit se do synody jsme na ekumenickém setkání předložili i členům křesťanských církví v našem městě a v místním zpravodaji otiskli článek, který nabízel možnost občanům zapojit se do synody. Celkem vzniklo 13 skupinek v celkovém počtu přes 100 účastníků a všech věkových kategorií.

Z předložených 10 témat si každá skupina vybrala takové, které ji nejvíce přitahovalo, a na 3-4 setkáních za přispění Ducha Svatého s dobrým úmyslem připravila výstupy.

Snahou bylo, aby součástí výstupů (přání, názorů, připomínek), které se týkaly jak samotné farnosti, tak i naší diecéze či vatikánské kurie, byla i osobní samoreflexe (s čím mohu přispět, co udělám já sám). Výstupy jsme na předaných formulářích odeslali diecéznímu koordinátorovi, ale současně jsme od každé skupiny obdrželi tu část výstupů, které se týká farnosti, k projednání na pastorační radě. Pro snazší práci PRF jsme předložené náměty seřadili podle toho,

kolikrát se opakovaly ve výstupech pracovních skupin. Je zde celá řada námětů, které se opakují až pětkrát (požadavek na větší informovanost o dění ve farnosti, rozšíření prostor pro setkávání, větší péče o děti a mládež). Ale jsou zde i náměty, které se tolikrát neopakují. Pro informaci všech farníků byly výstupy skupin umístěny na farních webových stránkách. Na posledním setkání PRF jsme za účasti moderátorů začali jednotlivé výstupy, které se týkají farnosti, projednávat a dle možností a dohody uvádět do farní praxe.

Věřím, že s Boží pomocí budeme mít i dostatek vytrvalosti, trpělivosti a vzájemné lásky při naplňování Ježíšova evangelia.

je. Odjeli jsme – obě skupiny – na Horu Matky Boží v Králíkách, kde jsme se celý dlouhý den věnovali sepisování textu syntézy. Zjistili jsme, že jeden den nestačí. Nakonec jsme museli přidat ještě dvě setkání. Vznikl návrh diecézní syntézy, který jsme odevzdali otci biskupovi Janovi. Ten jej rozeslal do Diecézní pastorační rady, aby se její členové k návrhu vyjádřili. Poté byl text zaslán farním koordinátorům a všem kněžím v diecézi.

V sobotu 30. dubna 2022 přijeli do Hradce Králové farní koordinátoři a další zájemci k diecéznímu synodálnímu setkání. Otec biskup Jan zhodnotil celý proces, jehož průběh jsme si ještě jednou připomněli. Zazněla svědectví přímo od vikariátních nebo farních koordinátorů. Také jsme se mohli potkat a spatřit živé tváře těch, které jsme zatím znali jen z e-mailové korespondence. Na závěr jsme se v modlitbě spojili při mši svaté, při slavení eucharistie jsme děkovali za dar oživené

vzájemnosti, tedy synodality v našich farnostech a v naší diecézi. Další putování Božího lidu a rozvíjení podnětů synody o synodalitě jsme světili Duchu Svatému. On je hlavní postavou synodality.

P. Prokop Brož

za Diecézní synodální tým: Ing. Taťána Blažková; R. D. ThLic. Vladislav Brokeš, Ph.D.; Mgr. Ludmila Horáčková; Bc. Pavla Kratochvílová; Mgr. Ludmila Veronika Matysková, KMBM; JUDr. Ing. Jiří Špelda; R. D. Bc.Th. Jan Uhlíř; Ing. Jitka Vitvarová

Shrnutí nebo-li syntéza z výstupů diecézní části Biskupské synody o synodalitě církve je k dispozici na diecézním webu www.bihk.cz.

Milí diecézané,

„farnost se v předchozím období uzavřela, již 50 let žije stejným životem, jediný, kdo je v ní aktivní, je kněz, který je navíc velmi osamocený,“ přečetl jsem si v jednom z výstupů synodálních skupin. Nebylo to shrnutí úsilí posledních měsíců, ale reflexe života konkrétní farnosti před zahájením synodálních prací. V jiném výstupu se píše: díky synodě jsme se dohodli na konkrétních krocích, budeme se pravidelně scházet v jedné rodině, náplní setkání bude sdílení, modlitba, poslech zamyšlení a adorace. V uplynulých měsících se tedy ve velké části farností naší diecéze stalo to, že farníci refletovali, jak jejich farnost dosud žila, uvítali iniciativu Petrova nástupce, papeže Františka a přijali plán na oživení farností, na hlubší snahu o naplňování jejich cílů.

Mnoho z nás čeká na „velké výstupy“ synody na celostátní či celocírkevní úrovni. Na titulky o tom, co se v církvi změní. To nejpodstatnější se podle mého názoru však již děje nezávisle na úředních dokumentech. Je to znovobjevení synodálního ducha v místním společenství, kde je ze všeho nejpodstatnější. Právě v něm každý věřící uskutečňuje svůj křesťanský život a povolání, a pokud se univerzální církev bude skládat z takto živých, nikoliv jen formálních jednotek, nepochybně se to na ní odrazí jako na celku, na vnitřní atmosféře v ní, na důrazu na to které téma, na přístupu k Božímu Slovu i v učitelském úřadu. Kristus ve své Církvi nikdy neprojektoval propast mezi neslyšitelnými laiky a hlučnými hodnostáři, kteří Církvi dávají tvář. Ne, právě na úrovni společenství věřících v té nejmenší vesničce, kterému duchovní toliko předsedá, se utváří Církev jako celek, její vnitřní prostředí i vnější obraz. Pokud se tato místní společenství oživila, pak se oživila Církev jako celek bez ohledu na to, jaký oficiální dokument vyjde z jejího ústředí.

Proto rozhodně nechápejme synodu jenom jako celosvětový proces, jehož výsledky budeme sledovat v tisku a budeme z nich buď nadšeni anebo zklamáni. Zaměřme se dnes naopak na plody synodálního úsilí v naší farnosti a v naší diecézi. Na její primární cíl, kterým je oživení místního společenství a jeho synodálního ducha, společné cesty do společného cíle, který je Církvi vlastní od počátku a odráží Boží úmysl s Církví. Aby už se nestávalo, že jediný, kdo bude ve farnosti aktivní, bude osamocený pan farář. Bude-li to tak, je úplně jedno, co se bude psát v dokumentech, protože místní společenství Církve přestane plnit svou základní funkci.

Proto chci především srdečně poděkovat všem kněžím a laikům, mužům, ženám, mládeži, kdo se do synodálního procesu v naší diecézi a v jednotlivých farnostech (či jiných společenstvích) upřímně a opravdově zapojili, v čele s hlavním koordinátorem doktorem P. Prokopem Brožem, s neuvěřitelnými 142 koordinátory na úrovni farností, škol a charit, všem, kdo se podíleli na 335 výstupech ze synodálních skupin, ale i každému jednotlivému muži a či ženě, kteří přispěli k tomuto staro-novému impulsu v životě místní církve svou aktivitou, názorem, modlitbou, příspěvkem k dialogu či jenom přítomností na setkání a nasloucháním.

Z dnešního setkání vzejde konečná verze dokumentu za naší diecézi. Pamatujme však na to, že sebelepší text dokáže skutečnost pouze zaznamenat. To, co je podstatné, se musí odehrávat v našich společenstvích, jejichž posláním je uskutečňování živé víry, realizace povolání, skutky lásky k Bohu a bližnímu, k nimž nás Pán denně volá. Věřím, že právě v tom nás probíhající synoda oživí a ze srdce žehnám každému, kdo k tomu jakkoliv přispěje. Děkuji Vám.

+ Jan Vokál, biskup královéhradecký)

Současně také očekáváme pastorační závěry zpracované na úrovni diecéze a vaticánské kurie.

Karel Maršík, farní koordinátor
z farnosti Náchod)

Synodní zkušenost ve farnosti Ústí nad Orlicí

Začátkem října loňského roku jsem byl otcem Prokopem pozván do synodního týmu naší diecéze. V té chvíli si zřejmě nikdo, zřejmě ani národní koordinátor, neuměl představit k jakému dobrodružství církve jsme byli pozváni. Každopádně pozvání papeže Františka ke společné práci na Božím království se neodmítá a před námi stál zajímavý úkol oslovit věřící i kněze naší diecéze a postupně realizovat myšlenku společného hledání synodní cesty v naší místní církvi.

První připravené dokumenty ukazovaly směr, kterým máme společně vykročit. Jednalo se o vytvoření synodních skupinek v životě našich farností, charit i církevních škol. Jako farář pěti farností jsem vždycky snil o malých společenstvích a snažil jsem se je zakládat i doprovázet, ale tady jsme dostali velkou podporu Svatého otce. On jako dobrý pastýř zná své stádo a připravil skvělý recept ke společné cestě těchto skupinek ve farnostech a diecézích celého světa.

Smyslem vzniku těchto společenství bylo společné naslouchání Duchu Svatému a hledání dialogu uvnitř církve. Základními stavebními kameny jejich setkání byla modlitba, četba Božího slova a meditace nad daným textem. Už tato metoda pro ty, kteří jí postupně prošli vytvořila hlubokou duchovní atmosféru, která se stala základem společného naslouchání a hledání. Pro mne to byla často posvátná atmosféra, kde jsem mohl zakusit Ježíšovu přítomnost. V takto připraveném duchovním prostředí se mohl každý vyjádřit a darovat druhým svůj pohled a svoji zkušenost. Následná diskuze byla často vedena v opravdovém vzájemném respektu a naslouchání. Výstupy skupinek pak odrážely zralost a zkušenost jednotlivých věřících a v závěrečném synodním

dokumentu naší diecéze můžeme zachytit inspirativní výstupy pro život celé církve. Pro mě osobně to byla především zkušenost společně cesty. Rádi putujeme s někým, koho jsme objevili jako spřízněnou duši, která jde stejným směrem. Jak se však říká, už cesta je cíl.

Vzpomínám si na pouť do Santiaga De Compostella, kterou jsem před lety absolvoval. Všichni dělají stejnou zkušenost. Cestou někoho dojdete a dáte se do řeči. Potkáte lidi ze zemí blízkých i vzdálených, křesťany i lidi hledající, ale všichni jdou stejným směrem a za stejným cílem: doputovat k hrobu sv. Jakuba a zažít onu blaženou chvíli ... zvládl jsem to. Podobně ve společenství církve jsme všichni putující, hledající, mnohdy názorově odlišní, ale všichni se společným cílem, Ježíšem, který je Cesta, Pravda a Život. Ti, kdo prošli synodní cestu ve společenství, zakusili určitou sounáležitost i blízkost, která nám mnohdy ve farnostech chybí. Možná jsme našli lék pro oživení našich farních společenství i místní církve. V jedné menší farnosti našeho pastoračního obvodu jsem zažil proměnu synodní skupinky v akční skupinu, která se stala oživujícím společenstvím v naší komunitě.

S postupným seznamováním výsledků synody na diecézní úrovni vzniká důležitý materiál pro naše pastorační rady,

☛ Děkovat a prosit o pomoc Pannu Marii pro biskupa Jana přirozenou věcí

kteří často hledají inspiraci pro rozvoj farnosti. Synodní proces v naší diecézi je teprve v samém počátku a je na každém z nás, abychom z této aktivity vedené Duchem Svatým učinili cestu, která povede k vnitřní obnově našich církevních společenství. Naše naděje stojí na třech stovkách koordinátorů a moderátorů skupinek ve farnostech a na několika tisících členů synodních skupinek. Duch Svatý zavanul mimořádným způsobem v naší diecézi a věřím i v celosvětové církvi. Nelituji říjnového pozvání ke spolupráci na tomto duchovním díle a děkuji všem spolupracovníkům, kteří věnovali svůj čas tomuto dílu. Synodní způsob společně cesty, naslouchání a společně rozlišování se stává stylem církve třetího tisíciletí, jak říkají teologové tisíciletí Ducha Svatého. Ať Boží duch obnoví naši církve a ukáže nám cestu v jasnějších obrysech cíl naší cesty.

Vladislav Brokeš, koordinátor pro vikariáty Ústí nad Orlicí a Litomyšl

Jak se „ne“ změnilo na „ono je to fakt dobrý“

Na diecézní fázi synody se už nějaký ten týden díváme z odstupu, což umožňuje zaznamenat mnohé z jejích plodů. V duchu se usmívám nad proměnami, kterých jsem byla svědkem sama na sobě i u druhých. Mám pro to jediné vysvětlení – Duch vane podobně jako vítr odkud chce a kam chce (srov. J 3,8). Dát se k dispozici Duchu Svatému znamená nechat se posunout na místa předem neplánovaná. Představuje to jistý diskomfort, ale zároveň i dobrodružství a život z víry je přece jedno velké dobrodružství.

Dobře si vybavuji prapočátek mé koordinátorské úlohy, kdy první „ne“ vystrkovalo své růžky. P. Prokop mi s nabídkou spolupráce v diecézním synodálním týmu volal za deštivého počasí, když jsem právě vjížděla rychlostní silnicí do Prešova. Pod pojmem synoda jsem si neuměla nic konkrétního představit, a při následné velice nízkoprahové osvětě jsem musela auto odstavit pro neschopnost ty věci vstřebat, a přitom sledovat houstnoucí provoz. Pokušení odpovědět: „nezlob se,

☛ Biskup Jan Vokál s radostí kvituje účast věřících v synodě

ale ne“ mi tehdy pomohlo zahnat jen odhodlání nenechat druhého ve štychu.

Velmi obohacující zkušenost si odnáším ze synodálního procesu v naší farnosti. Při plošném pozvání k aktivní spolupráci se na počátku přihlásily tři osoby. Ono „ne“ vystupovalo spíše latentně na základě vnímání, že v tak vznešeném díle by se měli přece angažovat lidé vzdělaní, schopní, aktivní, zkušení, zbožní .... a já už po základní formaci věděla, že by to měli být pokud možno všichni. Myslím, že to byl opět Duch Svatý, kdo dával odvalu všem váhajícím. Dnes už těch 70 aktivně zapojených farníků prošlo zkušeností s nasloucháním, vnímáním a sdílením, které našemu společenství tolik chybělo. Dokonce i o obávané metodě 3 min. na osobu jsem mnohokrát slyšela: „ono je to fakt dobrý“.

Během spolupráce s koordinátory dvou vikariátů naší diecéze jsem poznala mnoho zajímavých a obětavých lidí. Podobně naráželi na úskalí typu: je nás málo, nenacházíme společný čas, covid nám brání. S odmítavým postojem oslovených se musel poprat snad každý z nich. Všechna ta „ne“ jim pomohla překlenout touha otevřít se něčemu novému a životodárnému. Dnes se těší nově vzniklým společenstvím, obnovenému zájmu o život

(Knižní tipy

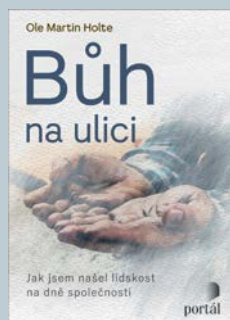
Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Ole Martin Holte

Bůh na ulici

Jak jsem našel lidskost
na dně společnosti

Norský františkán se rozhodl opustit klášter a strávit padesát dní rozprostřených do tří let jako bezdomovec na ulicích Osla a Kodaně...
Brož., 136 s., 259 Kč

Thomas Moore

Terapie duše

Umění provázejícího rozhovoru

Psychologický a v nejširším slova smyslu spirituální rádce probírá oblasti, jako jsou zdroje terapeutických témat v osobních příbězích, mýtech, pohádkách; práce se sny, komplexy, přenosem; terapie v běžném světě (práce, společnost, rodičovství, výchova, duchovní provázení); osobnost terapeuta (styl, stín, péče o sebe...).
Brož., 264 s., 399 Kč

(Za koordinací a průběhem diecézního synodálního procesu stál P. Prokop Brož

ve farnostech, snaže začlenit vyloučené osoby... A to zde vyjmenovávám jen viditelné efekty s vědomím, že mnohem větší plody si odnášejí v oblasti duchovní.

Vnímám, že za těch několik měsíců jsme urazili v naší lokální církvi kus cesty. Setkávání, naslouchání a rozlišování jsme použili jako nástroj exodu ze statického a jistoty nesoucího prodlévání. Dali jsme najevo, že toužíme po církvi živé, otevřené, osvobozené od pout a šířící radost. Je to pro mne znamení, že synoda je dílem Ducha Svatého.

Veronika Matysková, koordinátor pro vikariáty Hradec Králové a Pardubice)

Potkala jsem tolik lidí, kterým jde o dobro církve

Chtěla bych poděkovat Pánu Bohu, že jsem mohla být součástí synodálních setkání a potkat tolik zajímavých lidí, kterým jde o dobro církve. Mně osobně byla blízká témata o naslouchání, zájmu o druhé a pomoci potřebným, což nás společně vede k prohlubování víry. V naší farnosti probíhala společná setkání v téměř rodinné atmosféře a věřím, že budou pokračovat i nadále.

Tak tedy pojďme po společné cestě do Božího království. Podejme pomocnou ruku

těm, jenž sešli na scestí, nebo ji ještě neobjevili. A hlavně mějme otevřená srdce pro Pána Ježíše i pro ostatní.

Marcela Hatlová, koordinátorka
ve farnosti Nechanice)

Umět se vyjádřit ve třech minutách

Jsem vděčná, že jsem mohla být součástí synodálního procesu v naší diecézi. Očekávala jsem, že to bude užitečné zamýšlení se nad zajímavými tématy, ale netušila jsem, jak hluboce se synodalita některých lidí dotkne. Ano, skepse v některých farnostech vedla k propásmutí šance na probuzení společné cesty, na druhou stranu nadšení a touha v jiných farnostech přinesla pestré plody. Každá farnost je jedinečná, každé společenství je originální a jedinečné, a i přes tuto rozdílnost je úžasné si uvědomit, že jsme byli stvořeni tak, abychom zrcadlili obraz Boží Trojice – společenství. Takže přeče jen něco máme společné – a mile mě zaujalo, že právě plody společenství se projevily zejména v těch skupinkách, které respektovaly nastavené schéma diskuze. Umět se k vybranému tématu vyjádřit ve třech minutách pomáhá promyslet si to podstatné. Ti, kteří jindy mluví hodně, se učí upozadit se. Ti, kteří mnohdy jen naslouchají, měli klidný prostor k vyjádření

se, a v dotaznících pro diecézní syntézu bylo občas možné se dočíst, že právě tyto chvíle byly pro skupinku obohacím, že i ti, kteří spíše mlčí, mají zajímavé náhledy, podněty, myšlenky... Pro některé byla nová zkušenost pozvat do procesu společné cesty Ducha Svatého, odevzdat vše v modlitbě a snažit se touto duchovní cestou o rozlišování ve smyslu: „*Co mě zaujalo na tom, co říkali druzí.*“ Nemyslet sebestředně jen na své postoje a snažit se vnímat druhé, co oni řekli, co mají na srdci, co je tíží, z čeho se radují... A řekla bych, že závěry skupinek, které spolupracovaly v tomto duchu, byly více orientované na naději, hledání řešení, povzbuzení, náměty. Skupinky, u kterých jsem se v komunikaci s koordinátorem dozvěděla, že se neomezovali nastaveným schématem diskuze a dali volný prostor pro vyjádření se, se stávalo, že byly orientované více na popisování, co vše je špatné, z některých byla vnímatelná i skepse. Co bylo společné, byla radost ze společného setkávání se, ze společné diskuze nad zvoleným tématem.

Bylo by hezké, kdybychom si dokázali na takováto setkávání udělat čas i v budoucnosti, abychom otevírali důležitá témata a v duchu synodality také spolu se svými pastýři hledali cesty k jejich řešení.

Tatána Blažková, koordinátor
pro vikariát Chrudim)

Nešlo o připravené odpovědi a hotová řešení

Několikaměsíční etapa života se Synodou o synodalitě byla pro mě opravdu dynamická, náročná i velmi obohacující. Když jsem kývla na spolupráci v diecézním synodálním týmu, vnímala jsem, že je třeba přiložit ruku k dílu, ale netušila jsem, co to bude znamenat. Stačilo mi, že papež František zve všechny lidi, aby se učili žít společenství – setkávat se, sdílet život, naslouchat si a společně rozeznávat hlas Boží. To mě nadchlo, protože život ve společenství vnímám jako svůj celoživotní projekt, jako nesmírný dar, který přeji každému. Připadalo mi, že jdeme cestou k tušenému cíli, ale při hledání cesty jsme museli „přepočítávat

trasu“, tedy měnit plány a přizpůsobovat se. To mimo jiné vyžadovalo pevnou důvěru, že Duch Svatý, který „vane kudy chce“, nás dovine k cíli.

Znamenalo to nesčetně telefonátů, osobních či virtuálních setkání, ať už plánovaných či nahodilých. Různorodé reakce mě nutily a učily synodalitu realizovat v praxi. Nešlo o připravené odpovědi a hotová řešení. Bylo třeba nejprve pozorně naslouchat, snažit se vnímat a přijmout člověka s jeho nářky i nadějemi, a teprve potom hledat společně odpověď.

Stále jsem cítila touhu, abychom dozráli k pochopení, že nejde o manažersky dobré zvládnutí lidského projektu, ale že jde o dílo Boží, jehož jsme aktivní součástí. Nešlo o to záukolovat „tu církev“, co by měla a neměla dělat, ale s pomocí Ducha Svatého poznávat, co můžeme udělat my jako jednotlivci i jako společenství.

V jedné farnosti při setkání s farníky, kteří měli zájem se dozvědět víc, jsem si uvědomila, že je třeba mít ještě větší lásku a úctu ke každému jednotlivci s jeho názorem či zkušeností odlišnou od té mojí. Mrzelo mě, když jsem někde viděla nezájem či hledání důvodů, proč „to nejde“. U jedné farnosti jsem vyčerpala mnoho energie a času při hledání cest, ale bez pozitivního výsledku. Došla jsem do fáze „*Pane, ty víš, že jsem vyčerpala všechny své možnosti a dál už si nevím rady.*“ A to byl ten důležitý okamžik – přestala jsem „plnit zadání“, aktivovat nejrůznější má řešení, ale udělala jsem krok stranou a Bůh začal jednat. Do týdne mi zatelefonovala paní, která se od kamarádky dozvěděla o Synodě, zašla za panem farářem a... skupinka byla na světě! Bůh mi ukázal, že má svá řešení a tak jak někdy potřebuje moji aktivitu, jindy potřebuje moji důvěryplnou „nečinnost“.

Při vytváření diecézní syntézy jsem si uvědomila velikou vděčnost za církev, jako společenství nedokonalé a chybné, ale zároveň živé, krásné a obohacující.

Ludmila Horáčková, koordinátor
pro vikariáty Rychnov nad Kněžnou
a Žamberk)

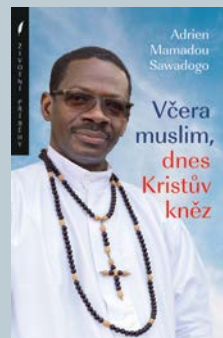
(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Adrien Mamadou Sawadogo

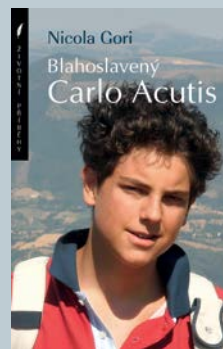
Včera muslim, dnes Kristův kněz

Z upřímně věřícího muslima se stal kněz a misionář působící v rodné Africe. Je to Bůh, kdo vždy zvítězí, tvrdí otec Adrien. Jeho otec, ačkoli sám zůstal věrným muslimem, nakonec s úctou přijal volbu svého nejstaršího syna. Brož., 88 s., 225 Kč

Nicola Gori

Blahoslavený Carlo Acutis

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let, působí doslova jako zjevení. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, ještě víc ale tíhne k Božím věcem. „*Eucharistie je moje autostráda do nebe,*“ prohlásí Carlo později a je znát, že její význam chápe do velké hloubky. Brož., 128 s., 229 Kč

Pout' lidí dobré vůle

V rámci oslav 30. výročí založení
Oblastní charity Pardubice
přijměte srdečné pozvání na

pěší a cyklistickou pout' do Luže

Na pouť zveme všechny lidi dobré vůle,
kteří chtějí svou účastí duchovně podpořit
nemocné či jinak strádající příbuzné,
přátele a známé

Více informací a registrace na
www.pardubice.charita.cz
nebo tel.: 733 161 618
e-mail: dobrovolnik@charitapardubice.cz

za umírající, nemocné a trpící

kteřá bude završena mší svatou v chrámu
Panny Marie Pomocné na Chlumku
celebrovat bude Mons. Jan Paseka
generální vikář Královéhradecké diecéze
1. října 2022 v 15:00

Koncert smíšeného pěveckého sboru
Salvátor pod vedením Tomáše Židka.
Přednáška Františka Jiráska o historii
poutního místa.

Program:

- po mši sv. společenské setkání
- pohoštění pro poutníky
- doprovodný program a program pro děti

Pěší:

Pardubice, kostel sv. Bartoloměje 6:00, 32 km
požehnání poutníkům na cestu
Chrudim, kostel NPM 8:30, 21 km
požehnání poutníkům na cestu
Luže, poutní kostel P. Marie Pomocné,
mše svatá za nemocné a trpící v 15:00

Cyklisté:

Pardubice, kostel sv. Bartoloměje 11:00, 32 km
požehnání poutníkům na cestu
Chrudim, kostel NPM 12:00, 21 km
požehnání poutníkům na cestu
Luže, poutní kostel P. Marie Pomocné,
mše svatá za nemocné a trpící v 15:00

Autobus: (rezervace míst nutná)

Pardubice, parkoviště u lodě Arnošt, 13:15
Chrudim, Masarykovo náměstí, 13:45
Luže, příjezd 14:15
Luže, poutní kostel P. Marie Pomocné,
mše svatá za nemocné a trpící v 15:00

Návrat:

Luže, odjezd autobusu 18:00
Chrudim, Masarykovo náměstí, 18:30
Pardubice, parkoviště u lodi Arnošt, 19:00

Oblastní charita
Pardubice

Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové 2022

aneb k čemu vůbec jsou setkání mládeže?

Čenstochovský šok

Pamatuji se, že mi bylo asi 15 let a já se ocitl na srpnové pouti v polské Čenstochové. Stál jsem na hoře u hradeb kolem mariánské svatyně a pod sebou jsem viděl statisíce věřících – mladých, starých, mužů, žen i dětí... Naprosto mne to fascinovalo. Protože jsem se tam dostal uprostřed sedmdesátých let, kdy jsem byl zvyklý z Čech, že všechno kolem víry a křesťanství je jen zavřené v kostele nebo soukromě v domácnostech. K tomu občas nějaké konspirační setkání na spolčo pro několik lidí v přísném utajení. Ale tady jsem najednou viděl sílu obrovského společenství lidí, kteří se nebojí. Najednou jsem vnímal, že nejsme tak sami, jak nám sugerovali soudruzi v Čechách, že je tolik lidí, kteří věří a milují Boha a nebojí se žít jako křesťané... Pro mou dospívající víru to bylo skutečně formativní a velmi povzbuzující.

To když já byl mladý...

Pak mám ještě další prožitky ze setkávání s mladými křesťany. V dětství jsem se účastnil nácíku rytmických písniček na faře v Bílém Újezdě, který byl i takovým společenstvím, než nám to církevní tajemník zakázal. Později mne velmi obohatily křesťanské zájezdy pro mládež, které pod hlavičkou jakési cestovní kanceláře mohly existovat. Účastnil jsem se i salesiánských chaloupek, jakýchsi tajných letních táborů a ještě na studiích v Hradci Králové, jsem měl tu čest chodit s tajně vysvěceným knězem Jiřím Škodou na spolčo po hradeckých bytech, kde se scházeli studenti i místní farníci ke mši sv. a různým duchovním tématům...

To vše mi velmi pomohlo, abych přešel od víry dítěte ke křesťanské dospělosti, jako i k nalezení svého povolání....

Kdepak jsou?

Dneska nás nikdo nepronásleduje ohledně víry. Rodičům není vyhrožováno, že se děti nedostanou na školu, když chodí do kostela a na náboženství. Kněží neriskují vězení, když organizují spolča mládeže a manželů. Setkání po farách a po rodinách už nemusí být v utajení, protože to v podstatě nikomu nevaří a patří to k běžné pastoraci. Ovšem vidím jiný problém... Za třiatřicet let kněžství už mohu trochu bilancovat. V „devadesátkách“ jsme zažívali ve farnostech velký boom mládežnických aktivit. Byl zájem se setkávat a něco spolu prožívat. Dokonce jsem měl někdy výčitky svědomí, že mládež je o víkendů pořád spolu a doma si jich moc neužijí - každý pátek spolčo, v sobotu nějaká akce, v neděli dopoledne mše sv. a odpoledne třeba volejbal. Nyní mi připadá, že mladí vymizeli. To abys v jinak dost živé farnosti spolčo pohledal. Víkariátní setkání mladých se spojují ve dvouvíkariátní a teď to poslední u nás se pro malý zájem muselo zrušit. Co se to děje? Že by současným teenagerům stačil mobil nebo nemají čas, chuť, sílu?

Hradec jako restart

V každém případě letošní celostátní setkání mladých je velkou šancí. Věřím, že naláká dost účastníků a že přinese aspoň malou obrodu. Ostatně heslem letošního programu je „Vstaň, udělám z Tebe svědka toho, co jsi viděl“ (Sk 26, 16). Takže, to by bylo, aby člověk mezi tisíci mladých neobjevil někoho zajímavého, v tak bohatém programu si snad každý najde něco,

co ho inspiruje a povzbudí, něco, co ho baví... A společná bohoslužba s biskupy, skvělou hudbou a zajímavým kázáním, může každého vyprovokovat k novému rozhodnutí pro život s Bohem i církví. Zvláště když se to může prožívat se spoustou vrstevníků. To prostě může nakopnout, abychom se začali o něco snažit i ve svém domově. Přece je tu to heslo...

Spolčo a nebe

Snad ještě k doplnění malá ukáзка z rozhovoru s kardinálem Vlčkem: Na otázku Co se vlastně celou věčnost v nebi děje? Není v něm nuda?, pan kardinál odpověděl: „Když jsem byl malý, měli jsme doma svaté obrazy a na jednom byl i Bůh-Otec. Starý vousatý pán. V náboženství jsme se pak učili, že věčnost je blažené patření na Boha. Říkal jsem si: To bude ale nuda. Až později jsem zažil mnohokrát nádherné společenství, například mezi mladými lidmi, kdy nám bylo strašně dobře, kdy to bylo úžasné. V takových situacích jsem si uvědomoval, že věčnost bude hluboké zakoušení společenství s někým, kdo mě má rád a koho já mám rád. Je to prostě, jako když se sejde parta lidí, kterým se nechce nikdy rozejít, protože je jim spolu dobře. A to nuda není.“

Rozhodně v Hradci Králové nuda také nebude a teď jde o to – jet tam, něco zažít, a pak to aspoň trochu zkusit přenést do svých farností. I když tam nás bude třeba jenom pět, tak radost ze sdílení může fungovat i tak... Stačí jen na chvíli odložit mobil a být spolu. Je to skvělý trénink pro nebe. Věřme, že pan kardinál nám od tamtud fandí...

Vám všem žehná

Pustit světlo do života

Letos podruhé si budeme připomínat **Světový den prarodičů a seniorů**. „Na staré lidi se mnohdy zapomíná, nepamatujeme na bohatství předávaných a uchovávaných kořenů. Proto jsem se rozhodl ustavit Světový den prarodičů a seniorů, který se v celé církvi bude konat každou čtvrtou neděli v červenci, v blízkosti liturgické památky sv. Jáchyma a Anny, Ježíšových prarodičů,“ oznámil papež František.

„Je důležité, aby se prarodiče setkávali s vnuky a naopak, protože, jak říká prorok Joel, prarodiče před svými vnuky sní a mají vidění, kdežto vnuci poté, co načerpají z prarodičů sílu, jdou dál a prorokují,“ dodal.

Letošní Světový den prarodičů a seniorů připadá na neděli 24. července. Připomeňme si v té souvislosti slova Mons. Josefa Suchára, který na setkání se seniory královéhradecké diecéze hovořil na téma Starší lidé jako výzva pro pastoraaci.

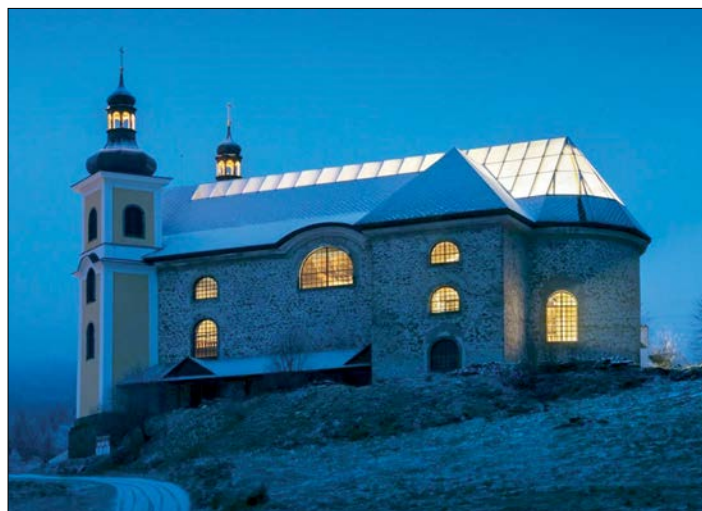
Babička a děda, to jsou moje dětské vzpomínky. Všechno, co se pak v životě učíme, začíná v rodině. Rodina je obrazem živého Boha. Slovo otec v sobě má nést archetyp domu, ve kterém mohu žít. Prostoru, kde se cítím v bezpečí, protože mě někdo chrání. Žije pro mě, a taky vydělává peníze, abychom jako rodina mohli žít, mohli se radovat, a přitom mít našim

představám odpovídající životní standard. Teprve potom, až má dítě možnost naplno se dotknout těchto slov, může pochopit, co znamená Bůh otec. A pak je tady matka Boží. To slovo v sobě nese něhu nejkrásnějšího ztvárnění lásky, které znalo baroko. To je ta madona, která drží v náručí dítě, a to dítě je neodmyslitelně spjato s postavou maminky.

Všimněte si, že být to asi není teologicky správně, tak barokní malířství nechává na obrazech Nanebevzetí Panny Marie bohorodičku s malým Ježíškem. Já to dávám jako kontrolní otázku v Neratově. Když tam provázím nějakou skupinu, tak se ptám ... co na tom ztvárnění Panny Marie, které tady máme, co tam je teologicky špatně? Tak se předhánějí, že tam je tohle a tamto, to všechno tam patří, ale občas někdo přijde na to, že je tam to dítě. Vždyť Ježíš už by měl být v dospělém věku nahoře v nebeském království a vítat

Pannu Marii. Ale baroko neznalo krásnější ztvárnění symbolu lásky, než je obětí maminky, která drží v náručí své dítě.

Do rodiny patří i sourozenci. To je jedna z otázek, která mně vrtá hlavou. Proč to máme v té naší nauce postavené tak, že Pán Ježíš neměl sourozence. Bůh přijal celé lidství a vstoupil do rodiny, kde Josef a Maria byli těmi, kteří byli hodni toho, aby mohl přijít skrze ně na tento svět. Katolická tradice mluví o tom, že další děti neměli. Je mně to líto, byl bych to Ježíšovi hrozně moc přál. Jak potom máme žít sourozenecké vztahy? Ježíš mluví o tom, že je naším bratrem, co to ale znamená? Jak to má vypadat? Je to o sounáležitosti, o tom, že neodmyslitelně patříme k sobě. Proto rodina a vztahy v ní jsou tak důležité. Když přijímáme křest, přijímáme odpovědnost. Při obnově křestního slibu se v modlitbě říká, že máme slovem i příkladem svého života vést své děti k víře. To je také slib,

který dávají kmotři, a je to jejich úkol – vést děti k víře. Ale co to je? Vést děti k víře?

Není to jenom o naučení modliteb, rituálů, seznámení s Písmem svatým atd. To všechno je krásné, patří k tomu, ale až poté. To první, to nejdůležitější, je dát dětem možnost dotknout se slova lásky, které je v živé podobě právě v rodině. Když tatínek miluje maminku, maminka miluje tatínka a oba dva mají rádi své děti. Že se občas pohádají, to je takový lidový folk-lór. Když se manželé pohádají, většinou to bývá z nějakého afektu. A když člověk vypění, tak občas zapomene na to, že tam někde pobíhají děti a že jsou toho svědky. Smůla na tom je, že až se nám to rozleží, jeden přijde za druhým, řeknou promiň a dají si pusu na usmířenou, udělají to většinou v tajnosti. Tohle děti nevidí, a to je škoda. Protože to je svědectví, že lidská slabost tady je, že člověk může udělat věci, na které není pyšný, že se za ně může třeba i stydět, ale že je tady možnost nápravy, a ta je krásná. Náprava je v těch slovech i gestech, v tom objetí, políbení a usmíření. To by děti měly vidět. Měly by toho být svědky.

Princip smíření jsem poznal už doma v Brně. Měl jsem tři krásné milované sestry. První je Maruška, o rok starší než já, pak rok a půl ode mě je Eva a o čtyři roky mladší než já je Helenka. (Brácha je o 18 let mladší. Měl jsem ho už trochu jako svého syna, vychovávali jsme ho hodně spolu se sestrami.) A když jsem svým krásným milovaným sestrám občas dával důrazně najevo, že také mám svá práva, a přišli do toho rodiče, tak potom to bylo: tak a teď se usmíříte, podejte si ruce. Tak jsme si je podali, ale ke smíření to mělo strašně daleko. Protože i to smíření musí dozrát. Smíření jako takové je součástí setkání s pravdou. Nejdřív musí být vyjevena pravda, aby mohlo dojít ke smíření. A tu pravdu musím přijmout, musím ji pochopit, byť je jakkoliv tvrdá.

Neratov od samého počátku obnovy vnímáme jako poutní místo smíření pod ochranou Panny Marie Nanebevzaté. Má základní představa, když jsme s tím začínali, byla vybudovat místo radosti a pokoje. Místo, kam když člověk přijde, bude

zažívat odlesk ráje. Přítomnost krásy, radosti života a pokoje. Celých těch 30 let se pereme o to, abychom to nějakým způsobem zvládli. Nejsme ušetření toho, že se občas pohádáme, že spolu občas nemluvíme. Zaměstnanci, a že jich u nás je spousta, klienti, se kterými tam žijeme, to je společnost, která bývá někdy hodně daleko od ráje. Realitou jsou třeba zbytečné žabomyší spory. Tak jsem si říkal: Pane Bože, proč? Vždyť se tady snažíme, modlíme se, děláme všechno možné pro to, aby to bylo krásné? Proč to tady nemůže být takové, jak to vnímají lidé, když k nám přijdou poprvé, na to první nadechnutí. Pak jsem si uvědomil tu realitu. Že když chce člověk, aby smíření bylo opravdové, tak nejdřív musí přijít pravdivé pojmenování stavu, jaký skutečně je. Dokud si nepřiznáme pravdu, dokud pravdivě nepojmenujeme své nemoci, i duchovní, zranění, bolesti, malosti, hříchy, dokud tomu nedáme pravé jméno, co můžeme zachránit? Dokud si budu něco nalhávat, nenajdu lék. Ten můžu najít tehdy, když bude vyjevena pravda. Teprve potom může přijít i to usmíření, odpuštění, akt lásky, to uzdravení. Ale pravda bývá někdy hodně tvrdá. A to je také to, co se vznáší nad naším životem a vším, co prožíváme dnes a denně. Nějak se s tím pereme, ale nejhorší je, že to kolikrát trvá strašně dlouho a člověka to unaví a vysílí. A pak přicházejí ty myšlenky: Pane Bože, neslyšíš? Proč? Proč to trvá tak dlouho. Proč, byť chci, aby to bylo hezké, aby to v naší rodině fungovalo, abychom si všichni rozuměli, proč mně to pořád nejde. Proč pořád narážím na to, co je bolavé a zlé, a pořád cítím nějaké zranění, které přichází. Co pro to mám udělat, aby se to změnilo? A tak zkoušíme všechno možné, hledáme léky, a kolikrát je to jenom placebo, jak se říká. Na mnohé věci se stáváme rezistentní, některé jsme už odložili, někdy nad tím jen tak mávneme rukou s tím, že prostě to tak je a já už se tím ani nechci zabývat. A necháme to být. Rány, které se neuzdravují, se ale zapouzdřují, zahnisají, mohou způsobit otravu. Takže je důležité s tím něco dělat.

Vzpomínám na mého zpovědníka, kterému jsem kdysi dávno líčil strasti a bolesti,

Mons. Josef Suchár, iniciátor tzv. neratovského zázraku

Z monumentálního kostela zbylo jen torzo a v Neratově žilo pár posledních obyvatel. Dnes na toto poutní místo smíření přijíždějí tisíce lidí a Sdružení Neratov dává naději a práci stovkám lidí s hendikepem. „Původně opuštěné poutní místo s vyhořelým a zdevastovaným kostelem jen o vlásek uniklo demolici. Obnovený chrám se skleněnou střechou je stále otevřený a stal se populární duchovně turistickou destinací. Vysídlená vesnice byla vzkříšena k životu. Kromě ubytovacích a stravovacích služeb pro návštěvníky včetně pivovaru s vynikajícím pivem obsahujícím zázračnou vodu, poskytujeme ve sdružení Neratov práci a chráněné bydlení stovkám handicapovaných a ohrožených lidí, provozujeme denní stacionář a speciální základní školu.“

které mě provázely. Líčil jsem mu, že se nemůžu některých věcí zbavit, že je to pořád stejné. Že se fakt snažím, aby se to zlepšilo, ale pořád mně něco vadí. Někdy jsem vztekly, že nedokážu udělat to či ono, občas jsem líný atd.

A můj zpovědník mi odpověděl: v modlitbě k andělu strážnému se modlíme Tělo, svět, ďábla přemáhám, na tvá vnuknutí

pozor dávám. To jsou tři na jednoho, to je přesilovka, to máš smůlu. Nepočítej s tím, že to dáš. Pořád se s tím budeš prát. Cesta bojovníka se zlem, kterou sis vybral, je cesta mučedníka, který bude neustále bojovat. Je to hodně podobné, jako kdybys byl ve sklepech a chtěl tam zlikvidovat všechny pavouky a potvory, kterými se to tam hemží. Budeš dělat všechno možné, ale budou tam pořád. Je to spojené s bolestí, která člověka drtí, že to nikdy nedá dohromady, zase prohrál. Člověk si připadá strašně malý a do toho ještě navíc se ozývá někde uvnitř to ďábelské mámení: vykašli se na to, stejně to nemá cenu, nic nezmůžeš, jsi takhle mrňavej a stejně s tím nic neuděláš. Můj zpovědník mně tenkrát řekl: pak je tady cesta, kterou nabízí Ježíš. Pusť tam světlo, když tam pustíš světlo, ty potvory zalezou, nežijí ve světle. Pustit světlo do života znamená dělat věci, o kterých věřím, že jsou dobré. Protože nejsme stvořeni k tomu, abychom nekonali zlo. Jsme stvořeni k tomu, abychom konali dobro. Člověk o to bude cíleně snažit, když se bude dívat kolem sebe, co bych mohl pro druhého udělat? Ale když udělá ten krok, když ho něco napadne, tak ... protože dobré věci se rodí v srdci, ale prochází přes hlavu ... tak se kolikrát v tu ránu tam někde uvnitř objeví takové to, prosím tě, co zase děláš, vždyť to stejně nemá cenu, ničemu tím nepomůžeš, vykašli se na to, starej se raději sám o sebe, máš svých starostí dost. To ďábelské mámení se ozývá pořád a pořád jenom proto, abychom neudělali ten krok a nezasadili to semínko do reálného světa. Když ho zasadíte, ono si poroste svým

vlastním životem. Tomu už se dá dost těžko zabránit. Protože to už mu růst dává Boží milost. Tak je důležité, abychom ten veliký úkol, který nám Bůh svěřil, to svědectví života, naplnili. Abychom se osvědčili, když jsem otcem nebo maminkou, bratrem nebo sestrou. Když jsem ten, jehož jméno jsem přijal ke křtu. Ten, jehož odlesk a požehnání na mně spočívá, protože je to můj ochránce, můj křestní patron. Vnímám to? Rozmlouvám s ním? Ptám se ho? Mí rodiče mně ho dali jako ochránce, který by měl společně s nimi stát po mém boku a měl by mě mít rád.

Vzpomínám na kmotříčka, kterého měla moje maminka. My děti jsme ho měly strašně rády, rády jsme za ním jezdily na návštěvu. A na něm bylo vidět, jak moc rád má naši maminku. To bych přál všem dětem. A to je taky velký úkol rodičů, aby vybrali kmotra tak, aby to byl někdo, kdo je ochotný dítě provázet ve všech jeho radostech i strastech. Že jeho úkol není, aby mluvil rodičům do výchovy, ale aby vydal svědectví o tom, že je tady další, kdo ho má rád. Kdo tím světem půjde s ním, kdo ho podrží, když se mu něco nepovede a bude lítat v průšvih. Před rodiči se občas stydíme, máme strach, že jsme udělali něco, co jim tak úplně nechceme říct, takže tady bude někdo, komu se budu moci svěřit. To je ten veliký úkol, který máme i v pravidlech církevních rituálů, aby náš život byl pravdivý a aby byl spojený s pomocí mým bližním. Těm, které mi Pán posílá do cesty, aby se mohli setkat s Bohem. Předat víru dětem je úkol, který jsme přijali při křtu a začíná právě tím svědectvím. Moc bych

vás prosil, abyste se taky zkusili zasloužit o to, aby víra dětí mohla dozrát. My jsme trochu pozapomněli, je to možná dané i dějinnými událostmi. Všichni máme za sebou dědictví komunismu, kdy víra byla okleštěna o možnosti, které patří do její DNA, do té základní formace života víry, a to jsou dva základní sloupy. Evangelia a diakonia. Vzdělávání a hledání obrazu Boží tváře i ve studiu a vědění o věcech exaktních, které jsou zapotřebí znát, protože všechno je Božím darem a dílem Božího stvoření, a já potřebuju vědět a znát, pochopit a poznat, dát jméno. Dát jméno znamená pochopit, uvidět, poznat, předat informaci.

Diakonie je služba, organizovaná pomocí nemocným a chudým. Údajně už apoštolové si vybírali pomocníky, hlavně pro oblast charity, kteří se nazývali diakoni nebo jáhni. Tam, kde je nemoc, kde je bolest, kde je zapotřebí pomocné ruky, to vždycky patřilo k životu církve. Komunisti nám to sebrali, nechali nám jenom liturgii. V kostele, tam si to slavte, ale nevstrkujte nos. To by nebylo to nejstrašnější. Nejhorší bylo to, že jsme si na to zvykli. Ty dvě složky patří k sobě, jsou podstatou života církve, života víry. Kostel je rituál slavení, to je ten sedmý den, ten Boží odpočinek po práci, kterou konal po celou dobu stvoření světa.

Svatost biřmování. Ona tak nějak zapadla, ale svatost biřmování je základní definice víry. Je to plnost víry, při které přijímám odpovědnost za to, abych mohl říci, že jsem věřící, že jsem křesťan. Protože to

musím říct já, do té doby je to jenom víra mých rodičů, kterou jsem přijal. Víra, o které jsem slyšel, ale není to má víra. Já musím vydat svědectví, musím říci: to je moje víra, já věřím a vyznám tu víru, která je. Proto je tak důležité, abychom přivedli děti k tomu, aby přemýšlely o všech těch věcech, o kterých mluvíme, aby se měly možnost dotknout těch jednotlivých slov. Abychom jim pomohli zprostředkovat i setkání s někým, kdo jim dospělým způsobem převede pravidla víry, aby se mohly rozhodnout. Aby samy mohly říci: to je moje víra. A ponese za ni odpovědnost. Víra v Boha, která je nekonečná, má v sobě sílu odpuštění. Překoná i smrt a nabízí za bolesti, po projití křížem, když ho přijmu, když ho unesu, když ho neodmítnu, nový život. Tam je to vzkříšení. To je to, k čemu člověk má dozrávat a k čemu vede zralý věk člověka, který přijal úkol nést víru. A ponese ji, i když přichází všechno to, co do lidského světa bohužel patří, nemoc, strádání, odmítnutí, různá nepřátelství, malosti a zrady, opuštění a nesplnění přání a snů. Zrady, kterých se dopouštějí i ti nejbližší. Ta hrůza, která v sobě nese podobu kříže. A tehdy, jestliže jsme ochotni tím projít a nezlořečíme, když bude platit to, že použijeme biblické „*žehnejte a neproklínejte*“, nestavte se na stranu zla a chtějte spravedlnost, pak přijde i to vzkříšení. To je ten náš věk, do kterého dozráváme. Spousta věcí bolí, jsme přibiti na kříž přítomného okamžiku a kolikrát v sobě nemáme sílu, která by to dokázala zvládnout. Jsme odkázáni na to, zda nám někdo dá napít a místo doušky vody nenabídne ocet, a ještě budeme vysmíváni. Ale i tím je důležité projít. A nejsme na to sami. Jestliže v nás zůstane víra, že tady jsme podobni Bohu a že On je s námi. Kdo vytrvá až do konce, prožije spásu a setká se s Bohem. Vstoupí do jeho radosti a naplní Boží slib, neboť patříš Kristu navěky.

Moc vám přeju život, který nám Bůh dal. Výsada stáří je v tom, že můžeme žít, ne každý se toho dožije. Každý den s sebou nese spoustu báječných nových věcí, tak ať je můžete vidět jako krásné.

Zpracovala

Eva Zálešáková)

(Pozvánka

Sbormistrovský seminář

pro sbormistry dětských a mládežnických chrámových sborů
a vedoucí dětských a mládežnických schol

který se bude konat v sobotu **10. září 2022** od 10 do 16 hodin v biskupském salónku v budově KTF UK v Praze, Thákurova 3.

Je určen pro sbormistry zejména dětských a mládežnických chrámových sborů a vedoucí dětských a mládežnických schol, ale i pro ty, kdo chrámový zpěv dětí a mládeže doprovázejí na hudební nástroj nebo se na činnosti sboru jinak podílejí anebo se teprve dětský chrámový sbor chystají založit.

Předpokládaný program: organizace činnosti sboru, organizace zkoušky, výběr písní, jejich aranžmá a nácvik, hlasová výchova (včetně rozezpívání), základy dirigování

Účastnický poplatek: podle počtu účastníků, předpoklad cca 600 Kč (v případě většího počtu účastníků méně), hradí se v hotovosti při zahájení semináře

Přihlášky a informace: sbormistrovsky.seminar@centrum.cz, počet účastníků je omezen kapacitou biskupského salónku, uzávěrka přihlášek **12. 8. 2022**. V případě nízkého zájmu o účast může být seminář zrušen. Přihlášku prosím zašlete e-mailem na adresu sbormistrovsky.seminar@centrum.cz

V přihlášce uveďte: 1) jméno a příjmení; 2) farnost; 3) kontaktní telefon; 4) dosažené hudební vzdělání – například: bez formálního hudebního vzdělání / základní umělecká škola – zpěv / základní umělecká škola – hra na hudební nástroj / hudební konzervatoř / učitelství hudební výchovy / obor sbormistrovství / sbormistrovství chrámové hudby; 5) hudební působení ve farnosti či společenství – například: sám/sama vedu dětský chrámový sbor / dětskou scholu, podílím se na vedení dětského chrámového sboru / dětské scholy, hraju na hudební nástroj v dětské schole, vedu chrámový sbor dospělých, působím jako chrámový varhaník, chystám se založit dětský chrámový sbor / dětskou scholu; 6) věková kategorie dětí ve Vámi vedeném sboru / schole (převažující věk dětí); 7) znalost harmonie (např. ano, ne, částečná); 8) znalost dirigování (např. ano, ne, částečná); 9) na jaký repertoár se zaměřujete – například: písně ze zpěvníků Hosana apod., gregoriánský chorál, renesanční polyfonie; 10) K přihlášce prosím přiložte noty k jedné písni dle vlastního výběru, kterou chcete se svým sborem či scholou nacvičovat.

Litomyšlské dny barokní tradice posedmé

Ve dnech **14. až 18. srpna** se v Litomyšli uskuteční sedmý ročník duchovně-kulturního festivalu Litomyšlské dny barokní tradice. Zahájí ho slavnostní nešpory v piaristickém chrámu Nalezení sv. Kříže s liturgickým provedením skladeb Adama Michny z Otradovic a zpěvů gregoriánského chorálu. Na programu budou mj. dramaticko-hudební pásmo s názvem Mariánské příběhy v Mariánské s podtitulem „dějiny spásy v barokním streetartu“, přednáška na téma barokního včelařství, přednáška o technice umělého mramoru, tzv. scagliolu, v piaristickém kostele přímo u památek dekorovaných touto barokní technikou. Vyvrcholením bude závěrečný koncert, kde zazní legendární písňový cyklus Václava Michny z Otradovic s názvem Loutna česká. Více informací a kompletní program naleznete na www.baroknilitomysl.cz

Diecézní centrum pro rodinu**„Láska je shovívavá (trpělivá)“**

Milí čtenáři,
významnou událostí konce minulého měsíce – jakožto vyvrcholení Roku rodiny *Amoris laetitia*, bylo X. Světové setkání rodin.

Když jsem se zamýšlel nad podtitulkem apoštolské exhortace papeže Františka *Amoris laetitia* (Radost z lásky) – O lásce a rodině, dostal jsem nápad. Nápad, který je možný, v rámci příspěvků Centra pro rodinu do tohoto časopisu, realizovat. Spočívá v tom, že bychom se, počínaje dnešním příspěvkem, a také v následujících, postupně věnovali čtvrté kapitole zmiňované exhortace s názvem: „Láska v manželství – naše každodenní láska.“

Právě každodennost je příležitostí k poznávání, objevování, růstu, rozlišování, dozrávání a učení se. Všednost a obyčejnost zdají se až opakem vznešených idejí a představ o životě nejen dnešního člověka. Přesto, budeme-li uvažovat prakticky, jsou ideální příležitostí k dosažení těch nejvznešenějších idejí a cílů, o jakých si může křesťan na své životní pouti snít. Otevírají obzory, které nejsou vzdáleny od reality. Učí nás pokoře a pravdivosti. Pojďme se tedy na takovou cestu společně s papežem Františkem, apoštolem Pavlem a s Ježíšem – tichým a Srdcem pokorného, vydat...

O lásce svatý Pavel z Tarsu píše:

*„Láska je shovívavá,
láska je dobrosrdečná, nezávidí,
láska se nevychloubá, nenadýmá,
nedělá, co se nepatří,
nemyslí jen a jen na sebe,
nerozčlňuje se,
zapomíná, když jí někdo ublíží,
má zármutek, když se dělá
něco špatného,
ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy.
Láska všechno omlouvá, všemu věří,
nikdy nad ničím nezoufá,
všecko vydrží“*
(1 Kor 13, 4-7).

Shovívavost (trpělivost)

První použitý výraz je makrothymeí. Nelze ho přeložit prostě tak, že láska „všechno vydrží“, protože tato myšlenka je vyjádřena až na konci úryvku, v 7. verši. Smysl tohoto výrazu lze poznat z řeckého překladu Starého zákona, kde se prohlašuje, že Bůh je „váhavý k hněvu“ (Ex 34,6; Nm 14,18). Projevuje se tedy tam, kde někdo nejedná impulzivně a nedá se strhnout k urážkám. Je to charakteristika Boha smlouvy, který volá člověka k napodobování, a to i v rodinném životě. Texty, ve kterých Pavel tento výraz používá, je třeba číst v kontextu knihy Moudrosti (srov. 11,23; 12,2.15- 18): v ní se chválí Boží umírněnost, která dává člověku prostor k pokání, ale současně se zdůrazňuje jeho moc, kterou Bůh projevuje milosrdným jednáním. Boží trpělivost je úkon slitování se nad hříšníkem a projev autentické moci.

Být trpěliví neznamená nechat se sebou zle zacházet nebo snášet projevy fyzické agrese nebo dovolovat, aby s námi lidé jednali jako s věcí. Problémy nastanou tehdy, když si myslíme, že vztahy by měly být ideální nebo že lidé jsou dokonalí anebo když sebe postavíme do středu a očekáváme, že všechno se bude řídit jenom podle nás. Pak jsme ve všem netrpěliví, na všechno

reagujeme agresivně. Jestliže se necvičíme v trpělivosti, budeme mít stále důvody, proč reagovat s hněvem, a nakonec se z nás stanou lidé, kteří neumějí žít s druhými, asociálně neschopní ovládat svou impulzivnost, a rodina se promění v bitevní pole. Proto nás Boží slovo vybízí: „Daleko at' je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhaní a všechny druhy špatnosti“ (Ef 4,31). Moje trpělivost se posílí, když uznám, že také druhý má právo žít se mnou na této zemi takový, jaký je. Nezáleží na tom, že je mi obtížný, že mění mé plány, že je mi nepříjemný svým způsobem bytí a svými idejemi, že všechno není takové, jak jsem očekával. Láska s sebou nese vždycky hluboký smysl pro soucítění, s nímž přijímáme druhého jako součást tohoto světa, a to i když se chová jinak, než jak bych si přál...

Věříme, milí čtenáři, že Vám dnešní příspěvek z pera papeže Františka, jakkoli jej můžete znát, pomůže k připomenutí „důležitého“ na cestě každého křesťana. Ať Vás ve všedních dnech i v obyčejnosti života Duch Svätý – v tajemství Boží Trojice – svou přítomností a přízní provází.

K tomu Vám za naše Centrum pro rodinu vše dobré přeje a ze srdce žehná

jáhen Andy Loos)

Diecézní centrum pro mládež

Animátorský kurz pro mládež

Diecézní centrum pro mládež letos otevírá nový ročník Animátorského kurzu. Jedná se o dvouletý cyklus formačně-vzdělávacího programu pro mládež ve věku 16–23 let. Kurz obsahuje pět víkendových setkání ve školním roce a pětidenní soustředění o letních prázdninách v DCŽM Vesmír. Program zahrnuje formaci skrze život ve společenství, vzdělávání v otázkách víry, v učení církve, v práci s dětmi a mládeží, přednášky, diskuse, liturgii, modlitbu, tvůrčí činnost, práci i sport.

Kurz je především určen těm, kteří se chtějí aktivně podílet na životě společenství mládeže nebo dětí a na dalších aktivitách v rámci farností či vikariátu. Záměrci musí splňovat tyto podmínky: být věřící, pokřtěný katolík, mít chuť dělat něco pro druhé a být z královéhradecké diecéze. První setkání bude v říjnu 2022.

Přihlášky jsou ke stažení na webu <https://www.bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez/poradame/animatorsky-kurz>. Řádně vyplněné přihlášky je třeba zaslat na adresu DCM, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, a to nejpozději **do 30. 9. 2022. Více informací na dcm@bihk.cz nebo na tel. 731 095 794.**

Veronika Pavlišová)

Animátorské ohlasy

Než jsem se přihlásila, ptala jsem se druhých, jak jej prožívali. Na Animátorské kurzy, které organizuje tým DCM HK, nepadlo špatné slovo, tak jsem šla do toho. První setkání – strachy, strachy, strachy a spousta otázek. Když jsem šla do Vesmírného kopce, chtělo se mi vzít nohy na ramena a jet zase hezky domů, díky Bohu, že jsem to neudělala! Když se nás všech 23 poprvé sešlo v „krbovce“, mé strachy se rozplynuly, myslím, že jsme na tom byli všichni dost podobně.

Setkání od setkání, kterými nás provázeli Tereza, Mirka, Káťa, Filip a náš kněz Ondra, pak byla vždy úžasně stráveným časem a pokaždé jsem odjížděla nadšená, naplněná, s úsměvem. Setkání byla příležitostí poznávat sama sebe, sebe navzájem a nacházet Krista, opět, jak v sobě, tak mezi námi, a to skrze duchovní témátka, osobní i společnou modlitbu, četbu Bible, mše svaté, adorace, sdílení se, často velmi dotýkající se rozhovory a skrze přátelství! Na druhé, moc důležité straně prostřednictvím her (ty byly na život a na smrt!), společného uklízení, společného škrabání brambor, nebo společného truchlení nad krájením

cibule. Tady nešlo tolik o to, co děláme, ale spíš o to, že to děláme společně.

Nejde jen o „kurz, který má dobré ohlasy,“ animátoři jsou velmi osobní a do hloubky. Za 2 roky jsme vytvořili společenství, na které budu vzpomínat celý život, a to díky tomu, že Kristus byl celou tu dobu mezi námi (Matouš 18,20). V červnu naše pravidelné setkávání končí, pak bude na nás, abychom poklad, který jsme zde dostali a který jsme si vybudovali, uplatnili ve svém životě, nenechávali si ho jen pro sebe.

Bude se mi stýskat a budu se těšit na všechny další chvíle, které spolu strávíme. Děkuju!

Verča Staňková)

Jestli právě ještě váháš či váháte o účasti na animátorském kurzu, tak je to naprosto v pořádku. Když jsem se o něm dozvěděl poprvé, tak mě tolik neoslovil. Bylo mi to akorát navrhováno lidmi z naší farnosti nebo kamarády. Ale moc se mi do toho nechtělo, moc jsem si to také nedokázal představit. Ale časem mi to nedalo a začal jsem o kurzu mluvit s některými absolventy. Postupně jsem se začal odhodlávat, až jsem se nakonec rozhodl. A upřímně za sebe musím říct, že jsem neudělal chybu.

Na kurzu jsem nejen poznal skvělé přátele, ale také utvrdil vztahy s kamarády, se kterými jsem se přihlásil. Kurz splnil mé očekávání, učil jsem se být lepším člověkem či případně lepším vůdcem ve společenství. Díky skvělé duchovní náplni, skvělému týmu, lidem a programu také došlo k prohloubení mé osobní víry. Nikdy nebyl problém o věcech mluvit otevřeně a narovinu hlavně proto, že jsem se vždy cítil příjemně.

Díky, že jsem mohl být jeho součástí.

Vítek Šimek)

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

Zveme vás na tyto akce, na které aktuálně probíhá přihlašování

- **20.–27. 8. Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt v Krkonoších,** Marianum, Janské Lázně
- **5.–8. 9. Manželské setkání seniorů,** Marianum, Janské Lázně
- **13.–21. 9. Duchovně odpočinkový zájezd do Medjugorje** s pobytem u moře v Chorvatsku a návštěvou Dubrovníku
- **10.–13. 10. Duchovní obnova** s P. Mgr. Dmytrem Romanovským, Marianum, Janské Lázně
- **15.–22. 10. Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd na Azorské ostrovy** s návštěvou poutního místa Fatima

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
telefony: 495 063 661
737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.dcschk.cz, www.simeon.cz

Diecézní centrum pro seniory

Pout' seniorů do Chodska

V druhé polovině května jsme prožili opět nezapomenutelnou pout' s Diecézním centrem pro seniory a CK Avetour. Tentokrát naše kroky vedly na Chodsko a Český les, do kraje Jindřicha Šimona Baara a Jana Sladkého Koziny.

Nejprve jsme zavítali do Nepomuku, do rodiště sv. Jana Nepomuckého. Prohlédli jsme si kostely sv. Jakuba většího a sv. Jana Nepomuckého (mše svatá). V Domažlicích jsme si prošli malebné náměstí s vysokou zvonící a navštívili muzeum. Chodsko je oblast bohatá na lidové tradice, s nádhernou přírodou, kraj Jindřicha Šimona Baara, Aloise Jiráka a Boženy Němcové. Domažlice jsou jeho centrum.

Druhý den ráno jsme odjeli do Českého lesa, až na horu Čerchov. Průvodcem nám byl lesnický odborník, vše pod záštitou ředitele Českého lesa. Máme povolen průjezd chráněnou krajinnou oblastí Českým lesem. V překrásné přírodě jsme vtažováni do práce lesáků. Vypouštějí zde tetřevy a rozvíjí jejich chov, žijí tu vlci, lišky i černá zvěř. Rysice vyvádí každoročně svá kořata, velmi se zvýšily stavy zajíce. Příroda je svěže zelená. Míjíme mysliveckou chatu Na zlomu, je zde mnoho kilometrů běžkařských tratí. Také oplocenky s novými stromky, opatřené ochranou proti okusu. Pod Čerchovem je Útulna pro turisty. Jedeme po panelce na vrch Čerchov (1042 m n. m.). Vystoupali jsme na rozhlednu, jsou z ní překrásné pohledy. Zastavujeme se v osadě Výhledy u památníku Jindřicha Šimona Baara, kněze a spisovatele tohoto kraje. V Klenčí pod Čerchovem si prohlížíme Dům přírody v bývalé poště, rodný dům a muzeum J. Š. Baara. V kostele sv. Martina nás čeká přednáška místního p. faráře o Chodech a o Janu Sladkém Kozinovi. Lamingen (Lomikar) je zde pohřben v kryptě. Dále se zastavujeme v chodském poutním místě Dobrá Voda u Draženova na mši svaté. Náš duchovní průvodce P. Dr. Jiří Vojtěch Černý hovoří v homilii o odříznuté ratolesti, která usychá a člověk ztrácí duchovní sílu, kterou je eucharistie. Duchovně umírá, hříchem přerušuje spojení mízou s kmenem. (Jan 15,1-8)

Jak čas rychle ubíhá... Poslední den jsme v Peci pod Čerchovem navštívili kapli sv. Prokopa – patrona dřevorubců. Uvnitř kaple je nádherná křížová cesta z r. 1909, plastika betléma a portréty světců. V témže roce byla kaple vysvěcena. Mše svatá: smysl legendy o sv. Prokopovi, který oře s čertem – 25 km – je přeměnit zlo v konání dobra. Sv. Prokop dokázal silou své víry zkrotit zlo, které bylo ve světě. Zlo kolem nás vymýtít nedokážeme, ale můžeme ho obrátit v dobro, pokoj a milosrdenství – svým životem! Prohlížíme si Dřevorubecké muzeum v Peci pod Čerchovem. Nedaleká sklárna pracovala 50 let. Vyráběli korálky do růžence (páteříky). Na tabule skla a zrcadla se používaly brusy, brousily pod vodou, byly poháněné vodním kolem. Sklárnou předcházela pec na železo, kterou vlastnil Lamingen. Újezd u Domažlic, rodiště Jana Sladkého Koziny. Vůdce chodského povstání byl roku 1695 popraven. Poslední zastavení je v Pamětní síni na Kozinově statku.

Dostalo se nám opět skutečného klenotu poznání, ostatně jako na všech poutích vedených PhDr. Veronikou Čepelkovou (pod záštitou Centra pro seniory Královéhradecké diecéze).

Mohla bych skončit, ale teprve nyní vše začíná! Na pouti je mezi námi vždy „jiná“ atmosféra. Skutečně je Ježíš přítomen. V jeho blízkosti nemůžeme jinak, musíme se navzájem mít velmi rádi. Tak, jak to chtěl On. To nám přinesl z „Nebe“, kde žil Lásku ve Svaté Trojici. Tato výjimečná atmosféra je vždy na poutích s námi.

Katechetické a pedagogické centrum

Dezinformace a jak jim čelit

Asi každý se v posledních letech setkal se lživou, klamnou a falešnou informací, která se snažila ovlivnit jeho úsudek a názor. A možná v nás i vyvolávala zdání pravdy a důvěryhodnosti. Přesně takové zprávy se nazývají dezinformace a jejich cílem je vyvolat v nás pocity strachu a obav z ohrožení a krize. Jak takové zprávy poznat a jak se proti nim bránit, to byly otázky, které jsme si položili i my na katechetickém centru v rámci cyklu besed „Jsem s tebou“, které se zabývaly tématy kolem dění na Ukrajině. Jedna z besed nesla název „Dezinformace a jak s nimi pracovat“ a jejím hostem byl novinář a ředitel rádia Blaník Daniel Rumpík. Podle něj je několik důvodů, proč se v posledních letech dezinformacím daří. Jsou to globální problémy, mezi které patří např. migrace či válka na Ukrajině, emoce jako strach a obavy, moderní technologie, které jsou rájem pro přenos dezinformací a také informační smog, kdy máme kolem sebe tolik zpráv, že je selektujeme a prozkoumáváme jen povrchově, nejdeme do hloubky a jen přijímáme jednoduchá a jasná sdělení (viz TV Nova, Blesk, apod.).

Čím se tyto dezinformační texty vyznačují? Signifikantními znaky jsou především jednoduchý jazyk, výrazné nadpisy, práce s barvami, které zaujmou na první pohled, velká písmena, expresivní výrazy (ŠOK! POZOR! SKUTEČNÁ PRAVDA O MIGRANTECH! ...) a v neposlední řadě vágní nebo žádné zdroje (odvolávání na nejmenované vědce, experty z nejménovaných amerických univerzit,...). Dezinformační zprávy se však nezakládají na úplné lži, vždy jsou tam alespoň nějaké záchytné body, které se blíží pravdě. Na ně se pak nabaluje spousta polopravd a lží.

Specifickým druhem jsou hoaxy neboli poplašné řetězové zprávy. Šíří se zejména prostřednictvím e-mailů nebo na sociálních sítích. Vždy obsahují výzvu, abychom toto sdělení předali dále a varovali tak

ostatní. I tyto zprávy mají mezi lidmi šířit především obavy a strach a vyděsit nebo znejistit co největší počet lidí.

Kdo je vlastně ten, kdo dezinformace šíří? Jsou to například tzv. trollové, kteří se snaží především na sociálních sítích vyprovokovat uživatele k emotivní odezvě, dále prospěcháři, kteří mají z dané dezinformace užitek a v neposlední řadě mohou být šířiteli dezinformací i samotné státy.

Nejdůležitější otázkou tak zůstává, jak se dezinformacím bránit? Podle Daniel Rumpíka je několik způsobů, jak na to. V první řadě je důležité kritické myšlení, které je dobré rozvíjet už u dětí, což je velmi důležité pro nás katechety a učitele. Kritické myšlení nás vede k tomu, abychom nepodléhali prvnímu dojmu, obecnému mínění nebo naléhavosti nějakého sdělení a naivně nepřebírali tradované názory, ale dokázali zaujmout odstup a připustili odlišný pohled. Důležité je naučit se vytvářet si vlastní názor na základě vědomostí a zkušeností jak vlastních, tak i jiných kvalifikovaných osob a vyhledávat dobré informační zdroje. V boji proti dezinformacím pomáhá také kontakt s jinými kulturami a sociální smír ve společnosti. Důležitou roli sehrává také stát, který může některé dezinformační kanály omezit, ale také církev, která může k této problematice ještě výrazněji zaujímat své vlastní postoje.

Alexej Navalnyj, ruský právník a politický opoziční aktivista v jednom rozhovoru řekl: „Pro vítězství zla stačí jedno jediné – nečinnost dobrých lidí“. Budme tedy tvůrci pokoje a nositeli radosti Zmrtvýchvstalého v sobě i okolo sebe, aby dobro zvítězilo v každém člověku.

Celou besedu s Mgr. Danielem Rumpíkem naleznete na našich webových stránkách: <https://www.bihk.cz/biskupstvi/katecheticke-pedagogicke-centrum/ukrajina>.

Markéta Rumpíková)

(Pozvánka

Seminář o evangelizaci nejen pro katechety

Pravidelné Diecézní setkání katechetů, pod záštitou generálního vikáře Mons. Jana Paseky, se letos na podzim spojí s novou diecézní akcí Seminář o evangelizaci. Vznikne tak Seminář o evangelizaci nejen pro katechety, který proběhne v sobotu **10. září 2022** v Novém Adalbertinu v Hradci Králové od 9 hodin. Na Seminář jsou zváni jak katecheté, tak všichni ostatní diecézané, kterým leží na srdci hlásání radostné zprávy a život podle evangelia.

Celý Seminář bude propojovat verš „Když jste uvěřili, přijali jste Ducha Svatého?“ (Sk 19,2). Dopoledne proběhne přednáška Pavly Petráškové, národní koordinátorky charismatické obnovy, na téma V moci Ducha. Odpoledne si účastníci budou moci vybrat jeden z nabízených workshopů. Ty budou zaměřené jak na katechezi dětí, tak na evangelizaci dovnitř, především uvnitř farnosti. Workshopy pro katechezi dětí budou následující: „Jak podporovat v dětech dobrý vztah sám se sebou a s Bohem? Aneb učení zkušeností pomocí dramatické výchovy“, „Jak mluvit s dětmi, aby nám rozuměly“ a „Smrt – přirozená součást našeho života, ale jak s ní žít?“. Mezi workshopy pro evangelizaci ve farnosti budou prezentovány Modlitby matek a Modlitby otců, mládež z kutnohorské farnosti představí způsob, jak mohou mladí ve farnosti pomáhat s pastoračními dětmi a žáků a dále bude nabídka diskuze s Pavlou Petráškovou. Součástí Semináře bude mše svatá v poledne a na ni navazující oběd v restauraci Nového Adalbertina.

Informace a přihlašování na webu www.bihk.cz/evangelizace

(Salesiáni se práce nebojí

(Pohyb a zdravé soupeření patří do života chlapců

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (7)

Salesiáni Dona Bosca (SD)

Společnost sv. Františka Saleského patří k největším a nejvlivnějším řeholním kongregacím na světě. Italský kněz Jan Bosco ji založil v roce 1859 a pojmenoval k počtě sv. Františka Saleského (papež Pius IX. schválil regulu řádu v roce 1874). Existuje i ženská obdoba kongregace – salesiánky (oficiálně Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice).

Heslem kongregace je latinské *Da mihi animas, cetera tolle* (česky Dej mi duše, ostatní si vezmi). Don Bosco jim chtěl vyjádřit, že chce Bohu pomoci spasit lidské duše (zejména zanedbaných chlapců z ulic, jimž se věnoval) a je ochoten pro tento cíl obětovat všechno, co má. *Da mihi animas, cetera tolle* je modlitbou toho, kdo se obrací k Bohu v námaze, úsilí a v apoštolátní výzvě vedené v jeho jménu. Toho, kdo se vzdává všeho, aby se mohl rozdat všem. Věta se nachází i ve Starém zákoně (Gn 14, 21): *Dixit autem rex Sodomorum ad Abram da mihi animas, cetera tolle tibi.* (česky Pak řekl Abramovi král Sodomy: Dej mi lidi, a jmění si nech).

Do Čech přivedl salesiány v roce 1927 římskokatolický kněz Ignác Stuchlý (1869–1953), pozdější první provinciál. Jeho pravou rukou při rozmachu díla v naší zemi byl Štěpán Trochta (1905 až 1974), pozdější kardinál a 17. biskup litoměřický.

Preventivní systém dona Bosca má tři opěrné body: **laskavost, rozum a náboženství** (vychází z 1 Kor 13). Je to umění „získat srdce“, to neznamena „kupovat si někoho“. Jde o lásku, která přijímá druhého takového, jaký je, ale také vyžaduje, dává cíle – vede k ideálu. Vede ke Kristu, proto je nezbytným předpokladem formace svědomí. Preventivní systém je „životní styl“, který dona Bosca charakterizoval a který je základem salesiánského stylu výchovy. Velkou učitelkou mu byla jeho maminka Markéta.

„Don Bosco chtěl, abychom se snažili ke každému mladému člověku přistupovat s laskavostí. Ona otevírá srdce a pomáhá budovat důvěru,“ vysvětluje rektor kostela a ředitel čtyřčlenné pardubické

salesiánské komunity P. Vojtěch Glogar. Důraz kladl také na umění vysvětlovat. Nechtějme, aby mladí lidé dělali věci automaticky nebo ještě hůř kvůli nám. Motivujme je, vysvětlujme jim důvody. Don Bosco měl vysoké ideály, proto navrhuje všem mladým hodnoty postavené na evangeliu.

Další důležitý prvek ve výchově je pro něj asistence. Pedagog či animátor je aktivně přítomný při tom, co mladí dělají, podílí se na vytváření rodinného prostředí. Má účast na životě mladých lidí, zajímá se o to, čím žijí. Pedagog, který má rád své svěřence, buduje důvěru a zároveň vytváří radostnou atmosféru. Ve vztazích Don Bosco vyžaduje průzračnost a čistotu. Nemůže vychovávat ten, kdo na sebe navazuje, soupeří s ostatními vychovateli o přízeň mladých. Osobní vztah vychovatele ke svěřeným by měl pomáhat k vnitřnímu růstu, vést k hodnotám, ukazovat na Krista. Ve vztazích by měla vládnout laskavost, důvěra a upřímnost. Don Bosco je rád, když jsou vychovatelé radostní, ale zároveň realističtí.

⊖ Zaujmut je třeba všechny děti

⊖ Děti se učí skrze zážitky a zkušenosti

Pardubické dílo

Pardubické salesiánské centrum a kostel sv. Václava najdete na Zborovském náměstí. „*Jsmo společenství lidí, které sjednocuje nasazení především ve prospěch dětí a mladých. Inspirujeme se odkazem geniálního kněze a pedagoga sv. Jana Bosca. Patří mezi nás profesionálové – salesiáni, pedagogové, sociální pracovníci..., ale také spousta nadšených dobrovolníků, kterým záleží na výchově mladé generace. V našich pardubických podmínkách se věnujeme mladým lidem z ústavní a pěstounské péče (Centrum Don Bosco), dětem a mládeži Pardubicka (Salesiánský klub mládeže) a všem generacím, vytvářejícím společenství víry (kostel sv. Václava),“ pokračuje Vojtěch Glogar.*

Kongregace se od samého počátku věnuje výchově mládeže. Už od 19. století také prostřednictvím misií, poskytováním exercicií a výpomocí ve farní struktuře diecézí. Naší cílovou skupinou jsou děti, mládež a celé rodiny ze společenství kolem kaple sv. Václava i z celé farnosti Pardubice. Vzhledem k tomu, že spousta dětí je i z okolí Pardubic, snažíme se u nás pořádat kromě odpoledních i delší, jednodenní nebo víkendové akce. Věnujeme se i mladým lidem, kteří jsou v nějakém ohledu znevýhodnění nebo se potýkají s těžkou životní situací, doprovázíme i děti z dětských domovů. V našich nízkoprahových střediscích nachází útočiště nejen katolická mládež. Jsme tady pro děti poznamenané rodinou, výchovou, tím, čím prošly. Práce s mládeží je

zodpovědná, a možná trochu nevděčná. Investujeme spoustu času a energie ve snaze, aby mladí měli dobré základy, ale někdy se to mine účinkem. Je to nikdy nekončící práce.

77 Salesiáni nosí řeholní roucho. Důvodem je, aby se co nejvíce přiblížili mladým lidem?

„*Řeholní roucho salesiáni nikdy neměli, kongregace byla vždy otevřená pro všechny,*“ vysvětluje rektor Vojtěch Glogar. Naším hábitem jsou vyhrnuté rukávy. Co nosíme, je kříž. Menší dostáváme při prvních řeholních slibech, při věčných potom kříž velký. Otec Vojtěch snímá ten svůj z krku a ukazuje... na první straně je dobrý pastýř, symbol převzatý z fresky „Dobrého pastýře“ v Kalixtových katakombách v Římě. Na druhé straně je už zmíněné heslo Dona Bosca a všech salesiánů *Da mihi animas, cetera tolle.*

Svoji metodu výchovy nazval sv. Jan Bosco preventivní systém. Stojí, jak už bylo řečeno, na třech pilířích. Rozum reaguje na konkrétní situaci a snaží se domýšlet, jaké bude mít jeho jednání důsledky na daného jednotlivce. Laskavost spočívá ve snaze být spolupracovníkem, zajímat se o zájmy svěřených mladých lidí. Náboženství jako výchovatelská činnost má vycházet z hlubokého vztahu vychovatele k Bohu. K tomu má také vést své svěřence. Bosco s chlapci hrál mnoho her a provozoval hudbu. Vždy se však také modlili, účastnili se mše svaté apod. Jeho názor byl, že salesián musí

svým ustavičným dohledem, a především pozornou péčí, takřka znemožnit dětem hřích. Musí pořád žít se svými žáky. Pod jakým názvem? Jako představený? Jako špehoun? Nikoliv. Jako otec, který nenechá své děti nikdy samotné, dokud jejich svoboda není výchovou zabezpečena. „*Bez lásky není důvěry a bez důvěry není výchovy. Učinit se milovanými, abychom milovaným učinili Pána Boha.*“ Prevence v systému práce s mládeží je důležitá pro to, aby se zlu a špatným věcem předcházelo. Asistence, ti kluci nejsou nikdy sami, v oratořích jsou s nimi bratři salesiáni nebo dobrovolníci.

77 Oratoř, zastavme se u toho pojmu. K práci salesiánů s mládeží patří od samého počátku.

„*Označení oratoř používají salesiáni pro nízkoprahová střediska pro děti a mládež. Není to místnost jako taková, nemá čtyři stěny,*“ vysvětluje Vojtěch Glogar. Oratoř je prostor, ve kterém se uskutečňuje veškerá činnost, výchova, formování. Traduje se od samého začátku. Je to výchovné prostředí, ve kterém si mladí mohli hrát, vzdělávat se. Prioritní byla vždycky duchovní stránka, ale bylo to nenásilné. První oratoř sv. Františka Saleského založil Jan Bosco pro chlapce v roce 1844 a měla charakter internátní školy. První československá salesiánská oratoř byla otevřena 8. prosince 1934 v Ostravě. Dnešní oratoře se zaměřují na volnočasové aktivity, například sportovní či umělecké, doplněné někdy duchovním programem.

77 Salesiáni nemají kláštery. Dětské hlasy, doléhající k nám během rozho- voru, zní řeholním domem. Vracíme se do minulosti.

„*Myšlenka založit salesiánské dílo v Par- dubicích sahá k roku 1932, stavět se zača- lo v roce 1939. První křídlo bylo dokončeno v roce 1942, severní o dva roky později,*“ pokračuje Vojtěch Glogar. Práci pro chu- dou mládež se dařilo navzdory válce roz- víjet. Ovšem jen do doby, než byl objekt zabrán pro umístění dětí z vybombardo- vaných německých měst. Po válce se bu- dova vrátila salesiánům, ale přišla „Akce K“ a řeholní dům byl znovu zabaven. Za socialismu v něm sídlila jazyková škola, pro její potřeby se areál v 60. a potom ještě v 80. letech dostavoval, zhruba po- dle původního půdorysu. Dílo má tedy za sebou činnost během dvou totalit a dvou svobodných období. To druhé trvá, díky Bohu, 30 let. Mimochodem, salesiánská farnost působila původně při kostele sv. Jana Křtitele v Pardubicích. Vlastní ře- holní domy se stavěly v pořadí Fryšták, Ostrava, Praha a v dalším kole Pardubi- ce. Původní kaple (kostel) sv. Václava je k bohoslužbám otevřená široké veřejnos- ti. Původně byla určena k velkému hřišti, které je součástí areálu. Kostel měl stát v parčíku před domem.

Když jazyková škola v roce 1997 v řeho- lním domě salesiánů skončila, nastěho- vala se na Zborovské náměstí badatelna Archivu bezpečnostních složek Minister- stva vnitra ČR. Samotné dokumenty tady ale uloženy nikdy nebyly, do Pardubic byly dopravovány pouze v digitální po- době lidem, kteří o spis požádali a ten byl následně skutečně dohledán. Do spisů bývalé StB tady mohli lidé nahlížet více než deset let. Salesiánské středisko mlá- deže poté prostory poskytlo pro církevní školu, která zahájila výuku 1. září 2011.

77 Ke školním letům patří prázdniny, v salesiánské tradici spojené s chaloup- kami. Zastavme se u toho pojmu. Proč chaloupky?

„*Chaloupky v původní podobě skončily po roce 1989, ale existují dodnes,*“ vy- světluje Vojtěch Glogar. Původně to byl

krycí název pro křesťanská soustředění mládeže, organizovaná salesiány během letních prázdnin v období normalizace. Nové energie se salesiánskému hnutí do- stalo během Pražského jara 1968. Tehdy vznikla i idea pastoračních táborů pro mládež na venkově.

František Miša, provinciál české provin- cie v letech 1969–1981, si uvědomoval, že v salesiánském hnutí byla kvůli repres- sím v 50. letech přerušena generační ob- měna a že je potřeba pracovat s mládeží. Hledal tak vhodné salesiánské bratry, kteří by uspořádali období letních tá- borů. Pod pojmem chaloupky vstoupily pobyty mládeže do povědomí zajatere- sovaných lidí v polovině 70. let 20. sto- letí. V roce 1974 uspořádal první prázdn- inový pobyt pro své ministranty kaplan z Mariánských Lázní Karel Herbst, dnes emeritní pomocný biskup pražský. V té- mže roce se stal kaplanem na Svaté Hoře u Příbrami, ale hned v lednu 1975 mu byl odňat státní souhlas k duchovní činnosti. V letech 1976 a 1977 uspořá- dal vždy po dvou chaloupkách a v roce 1978 dokonce tři. K organizaci se jako vedoucí přidali i další salesiáni a dobro- volníci ze starších frekventantů chalou- pek. Hlavním organizátorem byl stále Karel Herbst, který vymýšlel i duchovní katechetickou náplň, tzv. témátka. Přes velký počet chaloupek se snažil každé být osobně účasten. Od roku 1986 pře- šla hlavní organizace na Pavla Kadlečí- ka, tajně přijatého do řádu a později vy- svěceného na kněze. Před listopadovou revolucí bylo do díla zapojeno cca 1300 chlapců a 300 asistentů.

Chaloupky nebyly jenom o společném trávení volného času, ale o růstu ve víře. Mladí lidé měli vědět, že na své cestě ne- jsou sami, že jejich vrstevníci smýšlejí stejně. Moderní podoba chaloupek jsou různé tábory, které ale mají stejný prin- cip – téma je základem, jde o výchovu ve víře.

77 Součástí salesiánského díla v Par- dubicích je Centrum Don Bosco.

„Pomáháme mladým lidem, kteří museli odejít z vlastní rodiny nebo jim to hrozí.

Doprovázíme je na cestě k nalezení bez- pečného místa v životě. Jsme lidským zázemím, kde mohou sdílet své starosti, problémy i úspěchy tak, aby postupně svůj život zvládali sami,“ vysvětluje ře- ditel centra Aleš Kalina. Naším hlavním cílem je nabídnout mladým lidem bez rodinného zázemí především vztah, kte- rý je stabilní, dlouhodobý, založený na vzájemné důvěře. S jeho navazováním začínáme ideálně ještě v době před jejich odchodem z dětského domova, výchov- ného ústavu nebo pěstounské péče. Náš systém programů stojí na dlouhodobé individuální i skupinové práci s mladý- mi lidmi a vytváření prostoru pro jejich sebepoznání, sebezpřijetí a osobní růst. Kombinujeme pedagogickou, terapeutickou a sociální práci. Jádrem naší prá- ce je především sociální služba dopro- vázení. Ta v systému péče o děti, které nemohou žít v rodině, v České republice dlouhodobě schází. Prostřednictvím doprovázení můžeme mladým lidem po odchodu z náhradní rodinné péče a ústavní výchovy pomoci řešit nároč- né a rizikové životní situace a vést uspo- kojivý život. Možným prvním kontak- tem, seznámením s naším prostředím a nabízenými možnostmi podpory jsou Dny pro dětské domovy se zábavným i vzdělávacím programem. Víkendové Kurzy přípravy na život, doplněné další- mi pobytovými akcemi, mají za cíl roz- víjet osobnost mladých lidí, ale i jejich schopnosti orientovat se v důležitých oblastech života (hledání zaměstnání, bydlení, zacházení s penězi, zneužívá- ní návykových látek aj.). Program Na vlastních nohou umožňuje našim klien- tům zůstat s námi v podpůrném kontak- tu v dalších fázích svého života, sdílet radosti i starosti a v případě nutnosti využít naši pomoc.

Systematicky spolupracujeme s vybra- nými dětskými domovy, dětskými do- movy se školou a výchovnými ústavy z Pardubického a Královéhradeckého kraje. Do naší činnosti začleňujeme dobrovolníky.

Naši cílovou skupinou jsou mladí lidé, kteří museli odejít z vlastní rodiny nebo jim to hrozí. Konkrétně se jedná o ty,

☛ Za aktivně strávený čas jsou děti vděčné

kteří vyrůstali či vyrůstají v dětském domově, výchovném ústavu, pěstounské péči či v nefunkční rodině a potřebují pomoci zvládnout přechod do samostatného života. Jejich věk je zpravidla v rozmezí mezi 14 a 35 lety. V rámci navazujícího programu Na vlastních nohou jsme však schopni být s nimi i déle, dokud o to budou stát. V životních příbězích našich klientů se setkáváme s raným traumatem, nestabilním rodinným zázemím, problematickými vztahy, podlomeným fyzickým i psychickým zdravím. Každý z nich je specifický, a tak k němu také přistupujeme.

77 Rekonstrukce 80 let staré budovy a pomoc Ukrajině – aktuální téma pardubického salesiánského díla.

Nemáme tady velké prostory, ale zareagovali jsme okamžitě a poskytli několik místností. Nejdříve přišly 4 maminky s 9 dětmi, potom další rodina. V Pardubicích působí řeckokatolický kněz z Ukrajiny Marian Kurylo, se kterým spolupracujeme. Jsme si vědomi toho, že je to u nás velmi stísněné, ale v nouzi nejvyšší rádi pomůžeme. Když si naši hosté seženou lepší ubytování přes faru nebo kostel ve městě, odcházejí.

Ale naše prostory jsou zatím k dispozici. Na jak dlouho, nevím. Náš řeholní dům se chystáme rekonstruovat, tak potřebujeme vyklízet, začínáme na podzim.

Do konce roku 2023 projdou prostory, ve kterých sídlíme, rozsáhlou generální opravou. Na jejím konci nás čeká největší a praktičtější zázemí pro naši práci. Díky jinému uspořádání místností také nové příležitosti spolupráce se Salesiánským střediskem mládeže (SSM) a společenstvím kolem kostela sv. Václava. Během toho roku a půl tady ale pro všechny mladé stále budeme, i když v náhradních prostorech. Rekonstrukci financuje Česká salesiánská provincie. Sídlit v ní budou pardubická komunita salesiánů, SSM a centrum Don Bosco.

Na faře v Sebranicích u Litomyšle působí salesiáni od roku 1991. Společně tam bydlí, modlí se a pracují čtyři duchovní. Jedním z nich je bývalý vojenský kaplan P. Josef Glogar. Shoda jmen není náhodná. Je to bratranec našeho pardubického hostitele P. Vojtěcha Glogara. Ale o tom zase někdy příště...

Eva Zálešáková)

☛ Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Camille de Prévaux, Jean Trolley

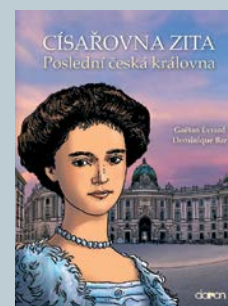
Moudrost pouštních otců

Výroky pouštních otců a epizody z jejich života se po staletí těší velké oblibě. Je až překvapivé, jak mocně promlouvají k srdcím dnešních křesťanů. A skvělé komiksově ilustrované příběhy nelehčují, spíše umocňují. Nejde tedy o sbírku křesťanských vtípů, ale o působivou duchovní četbu. *Brož., 132 s., 249 Kč*

Gaëtan Évrard, Dominique Bar

Císařovna Zita

Komiks zachycuje dramatické osudy Zity, manželky blahoslaveného císaře Karla I. Habsburského. Zita byla manželovi velkou oporou, záhy však museli odejít do vyhnanství. Zemřela ve Švýcarsku roku 1989 ve věku 96 let. Byla hluboce věřící, proces jejího blahorečení je v plném běhu. *Váz., 40 str., 249 Kč*

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Jane Goodallová

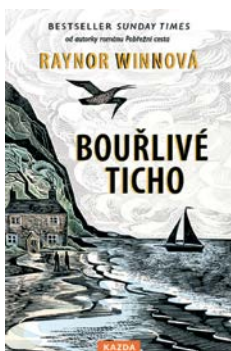
Důvod k naději

Celý život zasvětila přírodě a její ochraně a její působení dávno přesáhlo oblast vědy. Stala se poslem míru OSN, cestuje po světě s projektem pro mladé Roots & Shoots. Za celoživotní přínos v oblasti výzkumu myšlení zvířat a rozvoje lidstva obdržela prestižní Templetonovu cenu. *Váz., 304 s., 398 Kč*

Raynor Winnová

Bouřlivé ticho

Raynor a její manžel Moth společně ušli tisíc kilometrů po větrném, divokém anglickém pobřeží. Moth trpí nevyлéčitelnou nemocí, ale v přírodě jako by se mu navzdory lékařským prognózám vrátil život. Pod širým nebem, na cestě podél pobřeží oba společně zjistí, že stát se muže cokoli. *Váz., 336 s., 399 Kč*

Generální shromáždění PMD s blahorečením Pauline Jaricot

Po dvouleté přestávce, kdy toto setkání probíhalo on-line přenosem, se od 16. do 23. května 2022 uskutečnilo Generální shromáždění Papežských misijních děl ve francouzském Lyonu, rodišti Pauline Jaricot. Jakožto zakladatelka Společnosti pro šíření víry byla Pauline hlavním tématem celého shromáždění, kterého se v letošním roce zúčastnilo přes sto národních ředitelů z různých zemí jednotlivých kontinentů. Pouze z některých asijských zemí se kvůli dosud přetrvávající covidové nákaze nemohli zástupci dostavit. Českou republiku zde zastupoval národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát.

V prvních dnech se zástupci jednotlivých zemí scházeli na společná kontinentální rokovaní nad vizí budoucnosti Papežských misijních děl a hledání optimálního fungování struktury na celosvětové úrovni.

Všichni účastníci byli zároveň poutníky po stopách Pauline Jaricot. Navštívili baziliku Notre Dame de Fourvière, kde mladá Pauline skládala sliby, poté navštívili její dům Lorette, a prožili rozjímání a mši svatou u jejího hrobu v kostele Saint-Nizier. Navštívili také nedaleké městečko Ars, působíště svatého faráře arského, blízkého přítele a duchovního rádce Pauline Jaricot. Svatý Jan Maria Vianney je patronem kněží, proto měli všichni přítomní kněží možnost obnovit své kněžské sliby v místním kostele. Součástí pomyslného putování byla vernisáž výstavy o Pauline Jaricot a jejím díle. Výstavu zahájil Olivier de Gernay, lyonský arcibiskup, společně s Luisem Anonio kardinálem Tagle, prefektem Kongregace pro evangelizaci národů. V neděli 22. května 2022 bylo toto putování završeno

blahorečením Pauline Jaricot v kongresovém centru Eurexpo Lyon. Mši svate spojené s blahorečením předsedal kardinál Tagle.

Papež František v dopise pro shromážděné věřící napsal: „*Přeji si, aby postava nově blahorečené, kolem které jste se dnes shromáždili, byla každému z vás velkou inspirací a povzbuzením k pokračování ve společné cestě k Pánu Ježíši. (...) Kéž je toto blahorečení příležitostí k většímu zakořenění všech v lásce a k novému zápalu na společné cestě ke svatosti každého jednotlivce.*“

Zpracování podle www.missio.cz

Materiály PMD: nový Misijní zpravodaj

Nový *Misijní zpravodaj* je téměř celý věnovaný nově blahorečené zakladatelce Papežského misijního díla Pauline Jaricot. Objednat si jej můžete v Národní kanceláři PMD nebo u diecézní ředitelky PMD Ludmily T. Soukalové. Odkaz na jeho online verzi naleznete na stránkách www.missio.cz.

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové
e-mail: pmd@missio.cz, FB: PapezskaMisijniDila

www.missio.cz

Kde je vůle, tam je i cesta...

V březnu 2022 se onkologicky nemocná Oxana společně se svým manželem vydala na 2200 km dlouhou pouť do České republiky. Z Ukrajiny je vyhnala válka, ne vidina snadnějšího života. Dcery s vnučetem našly útočiště v Itálii. Manželé spolu s dalšími uprchlíky našli domov v prostorách Domova důchodců Tmavý Důl v Jestřebích horách.

Díky pomoci Charity se Oxana setkala i s rodinou

Po měsíčním pobytu na Tmavém Dole se zdravotní stav Oxany začal rychle zhoršovat, a tak nás tamní pracovnice domova kontaktovaly s prosbou o umístění pacientky do našeho Hospice Anežky České v Červeném Kostelci. Byla zde obava, jak se domluvíme, jelikož komunikace v hospicové péči je nesmírně důležitá. I přes jazykovou bariéru se však našlo řešení. Mohli jsme využít služeb tlumočnice, trochu pomohla naše znalost ruštiny a zapojily se i naše uklízečka a kuchařka původem z Ukrajiny.

Oba manželé byli velmi vděční. Po pár dnech se Oxaně díky lékům trochu ulevilo, prognóza však byla špatná a zdravotní stav pacientky velmi neuspokojivý. Jejím největším přáním bylo vrátit se domů na Ukrajinu. Zнала svou diagnózu i prognózu a přála si zemřít doma. Absolvovat takovou cestu bylo však nemyslitelné. Pacientka tedy projevila alespoň přání vidět své dcery a vnučka.

Dcery přijely do Čech a s rodiči prožily klidný víkend v hospici. Babička si však stále stýskala po malém vnukovi, který musel zůstat v Itálii, protože neměl ještě vyřízené potřebné doklady. Během víkendu se dcery rozhodly splnit mamince toužebné přání vidět vnuka. V pondělí odpoledne nás zaskočily svým rozhodnutím převést maminku do Itálie a tam pospolu prožít poslední dny mamincina života. Díky odhodlání a ochotě naší paní doktorky Evy Hůlkové všechno domluvit, poučit rodinu o nutných medikacích i možných problémech, které by je cestou mohly potkat, se vše podařilo.

Loučení bylo dojemné

V úterý ráno se celá rodina, vybavena potřebnými léky, vydala na cestu. Loučení bylo dojemné, jejich vděčnost obrovská a náš obdiv k jejich odhodlání ještě větší. Paní doktorka je osobně dovezla na nádraží, pomohla Oxaně nastoupit do vlaku do Prahy. Odtud měla cesta pokračovat vlakem do Mnichova, kde

Dojemné loučení s vděčnou pacientkou Oxanou z Ukrajiny v Hospici Anežky České v Červeném Kostelci. Foto: archiv Oblastní charity Červený Kostelec

byl domluven převoz autem do Itálie ochotnou dobrovolnicí. Večer paní doktorka obdržela zprávu, že jsou šťastně na místě. Z Prahy do Itálie se nakonec přesunuli letecky. Fotky ze shledání s malým Dymem byly dojemné.

Myslím na všechny oběti válek umírající nenadále na ulicích, ve sklepech svých domovů, bez možnosti rozloučení, odpuštění či smíření. Kéž bychom všichni kolem sebe měli milující rodiny, které nás s láskou a nadějí doprovodí na naši poslední cestě.

Oslavy 30. výročí charity a ocenění pracovníků

Na páteční oslavy 30. výročí charity v Královéhradecké diecézi dorazilo do poutního místa Koclířov přes 300 účastníků a hostů. Po slavnostní a děkovné mši svaté bylo oceněno 21 pracovníků Charit z celé diecéze za obětavou službu v charitě. Jsou to profesionálové se srdcem na dlani, kteří denně zajišťují služby pro potřebné a nemocné – pečovatelé, zdravotníci, sociální pracovníci i projektoví manažeři a administrativní pracovníci.

Slavnostní a děkovnou bohoslužbu k 30. výročí charity v naší diecézi celebroidl biskup Jan Vokál společně s indickými arcibiskupy, generálním vikářem Janem Pasekou, prezidentem Charity ČR Pavlem Posádem a také Diecézní charity Hradec Králové Pavlem Rouskem. Foto: Jana Karasová

Na oslavy přijeli také hosté z německého Hechingenu, kteří nám pomáhali rozjet první charitní služby. Arcibiskupové z Indie Moras a Machado převzali rovněž charitní ocenění a děkovali za veškerou podporu chudých dětí v Indii. Přítomné pozdravili také prezident Charity ČR Pavel Posád a hradecký biskup Jan Vokál, kteří ocenili činnost charity. Oslavy završil odpolední koncert písničkáře Slávka Klecandra a beseda s indickými arcibiskupy o Adopci na dálku. Akci doprovodila také výstava příběhů „Pomáháme vám srdcem už 30 let“ a jarmark výrobků klientů charitních dílen a center z Rychnova, Nových Hradů a Červeného Kostelce.

Zlatý charitní kříž

Zlaté ocenění převzalo 6 charitních pracovníků z rukou biskupa Mons. Jana Vokála, prezidenta Charity ČR Mons. Pavla Posáda, prezidenta Diecézní charity Mons. Pavla Rouska a její ředitelky Ing. Anny Maclové. Jmenovitě to jsou: **Jana Hylmarová z OCH Hradec Králové**, pracovnice Domova pro matky s dětmi; **MUDr. Jan Král z OCH Červený Kostelec**, vedoucí lékař a odborný garant péče v Hospici Anežky České a v Mobilním hospici; **Věra Lipavská z OCH Nové Hrady**, mzdová účetní a personalistka, zástupce ředitelky; **Marie Seidlová z DCH Hradec Králové**, finanční manažerka; **Jitka Volfová z OCH Náchod**, rehabilitační pracovnice a fyzioterapeutka Domácí

zdravotní péče a **Renata Prokopcová z OCH Ústí nad Orlicí**, vrchní sestra zdravotních služeb.

Stříbrný charitní kříž

Stříbrné ocenění obdrželo 15 pracovníků Charit z celé diecéze: **Mgr. Jana Dobrovolná z OCH Polička**, vedoucí střediska Otevřené dveře pro duševně nemocné; **František Haltuf z OCH Hradec Králové**, pracovník Domu Matky Terezy pro lidi bez domova; **Jana Hubinková z FCH Litomyšl**, pečovatelka CHPS; **Teresa Jiroušková z FCH Dobruška**, vedoucí Osobní asistence; **Helena Kleinová z OCH Náchod**, zdravotní sestra Domácí zdravotní péče; **Mgr. Miloš Lášek z OCH Pardubice**, koordinátor Dobrovolnického centra; **Marie Maříková z OCH Ústí nad Orlicí**, vedoucí Osobní asistence; **Pavel Melichar z OCH Červený Kostelec**, zástupce ředitele pro investice a údržbu; **Jitka Muzikářová, DiS., z OCH Havlíčkův Brod**, vedoucí střediska Šipka; **Jana Nechvilová z OCH Pardubice**, staniční sestra v Domácím hospici Andělů strážných; **Ing. Bc. Petr Seidl z OCH Kutná Hora**, vedoucí Centra Maják a zástupce ředitele; **Mgr. Pavel Šimon z OCH Polička**, vedoucí střediska Šance pro rodinu; **Mgr. Bc. Miroslava Škávová z Charity Přelouč**, vedoucí Nízkoprahového zařízení pro děti a mládež Jakub klub; **Terezie Tichá, DiS., z OCH Kutná Hora**, vedoucí Rodinného centra Kopretina a **Kateřina Veselá z OCH Dvůr Králové**, vedoucí úseku správy a mezd.

Děkujeme a gratulujeme všem oceněným charitním pracovníkům, máte srdce na dlani! Foto: J. Karasová

Všem oceněným gratulujeme, mají srdce na dlani!

Při této příležitosti děkujeme také všem dárcům, institucím, sponzorům a dalším podporovatelům, díky jejichž pomoci můžeme našim klientům poskytovat potřebnou odbornou a laskavou péči. Více fotografií si můžete prohlédnout také na našem webu www.hk.caritas.cz.

Jana Karasová)

(AKTUALITY**Partneři z Indie se setkali s dárci
Adopce na dálku a navštívili české školy**

Hradec Králové: V prvním červnovém týdnu se uskutečnila kvůli covidu dlouho odkládaná návštěva partnerů projektu Adopce na dálku z Indie. Arcibiskup Peter Machado, emeritní arcibiskup Bernard Moras a ředitel ASHA Charitable Trust P. Gabriel Christy Alexander z diecéze Bangalore přijali pozvání na oslavy 30. výročí charity v Koclířově a poté navštívili sedm českých škol zapojených do projektu Adopce na dálku – v Hradci Králové, Smiřicích a Novém Bydžově. Setkali se také s českými dárci a veřejností v krajském městě, v Třebechovicích, v Havlíčkově Brodě nebo v Dolním Újezdě u Litomyšle, kde si pro hosty z Indie připravili i bohatý doprovodný program ve spolupráci s místními hasiči. Indové zavítali rovněž na originální představení „Divadlo beze slov“ v podání neslyšících ve Věkoších nebo Noc kostelů v Červeném Kostelci a Dvoře Králové nad Labem.

Partneři z Indie děkovali dárcům a školám za veškerou podporu, kterou již přes 20 let poskytují indickým školákům z chudých oblastí indické Karnataky. Zároveň jim i veřejnosti představili dosavadní úspěchy vzdělávacího projektu Adopce na dálku a život dětí v daleké Indii. K jejich velké radosti se setkali také s arcibiskupem Dominikem Dukou, který spolu s arcibiskupem Morasem stáli u zrodu projektu Adopce na dálku. Arcibiskup Duka je rovněž dlouholetým podporovatelem programu a jeho „adoptivní“ student už byl dokonce nedávno vysvěcen na kněze.

Díky projektu Adopce na dálku a podpoře dárců z Česka už získalo vzdělání přes 6800 dětí z chudých indických rodin. Mnohé z nich už našly uplatnění jako ošetřovatelka, učitel anebo ještě studují. Se vzděláním mají větší šanci na kvalifikovanou práci a zajistit svou rodinu.

Více také na www.hk.caritas.cz a www.adopce.charita.cz.

Jana Karasová)

(Na besedě s dárci v Dolním Újezdě arcibiskupové z Indie posvětili také sošku sv. Floriána, patrona hasičů. Foto: Kateřina Gužíková

(Na oslavách 30. výročí trutnovské Charity generální vikář Jan Paseka také požehnal novou Půjčovnu zdravotních a kompenzačních pomůcek. Foto: archiv Oblastní charity Trutnov

Trutnovská Charita oslavila 30. výročí

Trutnov: V úterý 10. května se v sídle Oblastní charity v Trutnově uskutečnila plánovaná oslava 30. výročí založení. Dopoledního programu se zúčastnili ředitelé a zaměstnanci spolupracujících organizací, představitelé naší katolické církve, starostové okolních obcí, naši hlavní sponzoři, ale také lékaři a pracovníci zdravotnických zařízení, se kterými dlouhodobě spolupracujeme. Akci zahájilo smyčcové kvarteto Trutnoforte, které na klavír doprovodila Lucie Viesnerová a zpívala Karolína Kůrková. Za nádherné vystoupení, které úžasně podtrhlo atmosféru, moc děkujeme.

Poté se hlavního slova a poděkování kromě našeho pana ředitele Jiřího Špeldy ujali i zástupci Diecézní katolické charity Hradec Králové, a to její prezident Pavel Rousek, zástupce ředitele Jiří Havelka a v neposlední řadě i generální vikář Jan Paseka, který zároveň posvětil a požehnal naší novou Půjčovnu zdravotních a kompenzačních pomůcek.

Odpolední program byl určen hlavně našim zaměstnancům s rodinami, a to nynějším i bývalým. K poslechu jim hrála skupina MyBand pod vedením Tomáše Katschnera. Skupina předvedla úžasný výkon a dodala odpolední ten správný náboj. Hrou na akordeon je poté vystřídal a usadil nejednoho hosta žák ZUŠ Trutnov David Bydžovský. Závěrem dne vystoupily děti našich zaměstnanců a Tři Králové za rok 2022, a to Jiří Špelda, Antonín Božek a Prokop Bartoň. Nádherný zážitek, jsme na „naše“ kluky moc pyšní.

Rádi bychom poděkovali za krásný den všem zúčastněným, za Vaše milá slova, dárky a gratulace. Děkujeme také za to, že s námi na společné cestě setrváváte a můžeme spolu pomáhat tam, kde jsou naše služby nejvíce potřebné. Více informací také na www.trutnov.charita.cz.

Lucie Poláčková)

(KALENDÁŘ AKCÍ NA LÉTO

Kutná Hora, Poděbrady, Koclířov a Luže

Putovní výstava příběhů z Indie

■ červenec – srpen 2022:

Kutná Hora – Chrám svatě Barbory; **Poděbrady** – v přízemí Galerie 18 – G18 (Jiřího náměstí 19/26); **Koclířov** – u cesty k Českomoravské Fatimě (na plotě za mostem); **Luže** – poutní kostel Panny Marie na Chlumku

Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

Dvůr Králové nad Labem – Žireč

Svatoanenské zahradní slavnosti

■ **23. 7. od 10 hodin, Domov sv. Josefa.** Na 21. ročníku tradiční benefice pro nemocné roztroušenou sklerózou vystoupí například Michal Hružka a Kapela Hružky, Děda Mládek Illegal Band, nebo operní pěvkyně Jana Veberová. Těšte se na řemeslný jarmark, prezentaci řemesel od středověku po 19. století a soutěže pro děti nebo jízdu na rikše a starých kolech. Pořádá Oblastní charita Červený Kostelec.

Více na www.domovsvatehojosefa.cz a www.arealzirec.cz.

Litomyšl

Den prarodičů a seniorů

■ **31. července, kostel Povýšení svatého Kříže.** Den oslavíme ekumenickou bohoslužbou, hudbou a dobrým jídlem. Zahraje nám kapela Šviháci. Jste srdečně zváni a vezměte své rodiče, prarodiče i sousedy. Pořádá Pečovatelská služba litomyšlské Charity.

Více na www.litomysl.charita.cz.

Erasmus+ mezinárodní výměna zkušeností

Na 14 specialistů ze šesti zemí se zúčastnilo setkání ve dnech 9. – 11. května v rumunském Satu Mare v rámci projektu Erasmus+: „Posílení sociální soudržnosti v době krize (s): Formáty vzdělávacích aktivit s mladými dospělými v kontextu sociální pomoci“. Jeho hlavním tématem byl regionální kulturní rozvoj v kontextu mnohojazyčnosti a multikulturalismu a integrace Romů. Za Diecézní charitu Hradec Králové se jej zúčastnili ředitelka Anna Maclová, Vojtěch Homolka a doc. David Bouma.

Hostitelem akce byla Charita diecéze Satu Mare jako partner při realizaci projektu, jehož cílem je, aby si zúčastněné organizace vyměňovaly inovativní přístupy sdílením zkušeností, učily se jeden od druhého a propagovaly evropskou myšlenku. První den přijal účastníky generální ředitel Charity Dr. Ioan-Laurențiu Roman, který představil nabízené sociální služby a poté hovořil o výzvách, kterým čelili během pandemie, a o pomoci ukrajinským uprchlíkům. Následovala přednáška dr. Hanni Rolfes, členky Komunity misijních sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, která se podělila o zkušenosti se sociálně-pastorační činností s Romy ve své obci.

Druhý den se členové projektového týmu setkali se starostou Gáborem Kereskényim, se kterým diskutovali mimo jiné o soužití etnických skupin v lokalitě. Dalším cílem bylo Otevřené sociální centrum „Dům přátelství“, kde Charita poskytuje podporu a pomoc dětem ze znevýhodněného prostředí a jejich rodinám. Thomas Hackl, koordinátor národního programu zaměřeného na mimořádné události Konfederace Caritas Rumunsko, hovořil o důležitosti výměny informací a zkušeností v krizových situacích, jako je pandemie COVID-19 nebo jednání s uprchlíky.

Kromě přednášek a exkurzí účastníci navštívili také zdejší pamětihodnosti a mši svatou. Domů se členové projektového týmu vraceli obohaceni mnoha novými a užitečnými zkušenostmi.

Aneta Maclová)

(Setkání mezinárodního projektu výměny zkušeností Erasmus+ v rumunském Satu Mare. Foto: Anna Maclová

**Oblastní charita
Chrudim**

30 let

30. VÝROČÍ OBLASTNÍ CHARITY CHRUDIM BENEFIČNÍ KONCERT

neděle 11. 9. 2022 | 18:00

světoznámá česká operní pěvkyně
Noema Erba

Bohemian Symphony Orchestra Prague
v komorním obsazení

kostel Nanebevzetí Panny Marie v Chrudimi

základní vstupné: 190,- Kč

vstupné s benefičním výtěžkem na domácí hospicovou péči: 350,- Kč

Předprodej vstupenek od 1. července

- v Informačním centru | Resselovo náměstí 1, Chrudim

- v Občanské poradně | Radoušova 1420, Chrudim

www.chrudim.charita.cz

Pomáháme lidem.

DEN PRO RODINY

SOBOTA **13.8.2022**

9.00 – 9.30
MODLITBA

9.30 – 9.50
KATECHEZE

10.00 – 11.00
DISKUSE

11.30
MŠE SVATÁ

10.00
LOUTKOVÉ DIVADLO

12.30
KONCERT SBM

13.30
ŽONGLOVÁNÍ

16.00
POŽEHNÁNÍ A UKONČENÍ

a mnoho dalšího.....

CSM 2022 HRADEC KRÁLOVÉ

www.celostatnisetkanimladeze.cz